

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 19.září 2019 v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Evy Brázdilové a soudců Mgr. Petra Hovorky a JUDr. Markéty Polanecké odvolání obžalovaných PhDr. Ivany O., narozené xxx, a Mgr. Markéty S., narozené xxx, a poškozených Lesy České republiky, s.p. a České republiky-Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2.dubna 2019, sp. zn. 3T 40/2015, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalované

PhDr. Ivana O., rozená G., narozená xxx v xxx, státní úřednice, bytem xxx, a

Mgr. Markéta S., rozená S., narozená xxx v xxx, advokátní koncipientka, bytem xxx,

se podle § 226 písm. b) tr. řádu **zprošťují obžaloby** pro skutek spočívající v tom, že

PhDr. Ivana O.

jako vedoucí Odboru vnitřní správy Magistrátu hl. města Prahy, Mariánské nám. 2/2, Praha 1, dne 06. 01. 1999 vydala, na základě návrhu vypracovaného Mgr. Markétou S., tehdy S., právničkou a hlavní městskou matrikářkou Referátu matrik a státního občanství Odboru vnitřní správy Magistrátu hl. m. Prahy **rozhodnutí č.j. OVS 2331/98/Se, kterým** podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. (o správním řízení), **zrušila rozhodnutí** Odboru matrik Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10. 09. 1998, **č.j. 4225/98**, kterým tento prvoinstanční správní orgán nevyhověl žádosti Rudolfa Czernina, nar. xxx (syna Josefiny Czerninové, nar. xxx a jejího manžela Eugena Czernina, nar. xxx) ze dne 09. 05. 1995, zastoupeného JUDr. Petrem Haluzou, o pokračování v řízení o vrácení státního občanství Josefíně Czerninové, roz. Schwarzenbergové, nar. xxx, a kterým odmítl vydat pro jmenovanou osvědčení o státním občanství České republiky, **a zároveň rozhodla ve věci zjištění státního občanství** podle § 24 a § 25 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění účinném do 01. 09. 1999, **a ve věci ukončení řízení o vrácení státního občanství** podle § 3 a § 4 Ústavního Dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, **tak, že Josefina Czerninová, roz. Schwarzenbergová byla v době své smrti státní občankou Československé republiky**, a to podle § 4 odst. 2 citovaného Ústavního Dekretu, jelikož o její žádosti o vrácení československého státního občanství, kterou podala **jako manželka československého státního občana** dne 09. 02. 1946 ve smyslu § 3 a § 4 Dekretu, nebylo dosud pravomocně rozhodnuto,

přičemž při vydání rozhodnutí **provedla nesprávný výklad a aplikaci Ústavního Dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb.**, o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, když z pouhé skutečnosti, že Eugen Czernin, nar. xxx podal dne 15. 11. 1945 žádost o zachování československého státního občanství ve smyslu § 2 odst. 1 citovaného Ústavního Dekretu, nesprávně dovodila, že Eugen Czernin byl již pouhým podáním takové žádosti považován za československého státního občana a že tudíž Josefina Czerninová podala žádost o vrácení československého státního občanství skutečně jako manželka československého státního občana,

ačkoli věděla či vzhledem ke svému pracovnímu zařazení měla vědět, že **Josefina Czerninová** v době podání žádosti o vrácení československého státního občanství dne 09. 02. 1946 **nebyla manželkou československého státního občana**, jak také vyplývalo ze stanoviska Ministerstva vnitra ČR, č.j. VS/2-51/5403/94 ze dne 17. 08. 1998, které jednak bylo citováno v rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10. 09. 1998, č.j. 4225/98, jednak bylo součástí spisu Obvodního úřadu Městské části Praha 1, č.j. 4225/98, který měla k dispozici, s tímto stanoviskem Ministerstva vnitra se ve svém rozhodnutí nijak nevypořádala a rovněž neprověřila veškeré skutečnosti relevantní pro vydání rozhodnutí, zejména nezjistila datum úmrtí Josefiny Czerninové a její státní občanství v době její smrti, nezjistila, zda Eugen Czernin byl skutečně československým státním občanem, a ignorovala pravomocné rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 06. 03. 1998, sp. zn. VV-288/98-Sv/124, které nevyhovělo žádosti Rudolfa Czernina, nar. xxxo vydání osvědčení o státním občanství České republiky jeho otci Eugenu Czerninovi, nar. xxx ve smyslu § 20 a § 24 zákona č. 40/1993 Sb.,

rozhodnutí č.j. OVS 2331/98/Se ze dne 06. 01. 1999 **fakticky vydala jako osvědčení o státním občanství, ačkoli jediným věcně příslušným orgánem k vydání osvědčení o státním občanství** Josefiny Czerninové **byl**, ve smyslu zákona č. 40/1993 Sb. ve znění platném do 01. 09. 1999, **pouze Obvodní úřad Městské části Praha 1,**

tudíž **v rozporu s ustanoveními § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb.,** o správním řízení, ve znění platném do 30. 06. 2000, **rozhodla bez zjištění přesného a úplného skutečného stavu věci,**

přitom jí bylo, na základě plné moci ze dne 13. 12. 1994 udělené Rudolfem Czerninem, nar. xxx JUDr. Petru Haluzovi, která byla založena ve spise Obvodního úřadu Městské části Praha 1, č.j. 4225/98, **známo, že rozhodnutí** osvědčující, že Josefina Czerninová byla v době své smrti státní občankou Československé republiky, **bude použito** jejími potomky **při uplatnění restitučního nároku a že československé státní občanství** Josefiny Czerninové **je nezbytnou podmínkou úspěšného uplatnění restitučního nároku** ve smyslu zákona č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb.,

Mgr. Markéta S.

tehdy S., jako právnička a hlavní městská matrikářka Referátu matrik a státního občanství Odboru vnitřní správy Magistrátu hl. m. Prahy, Mariánské nám. 2/2, Praha 1, **vypracovala v období od 08. 10. 1998 do 06. 01. 1999 návrh rozhodnutí,** které bylo následně v nezměněné podobě dne 06. 01. 1999 vydáno jako rozhodnutí **č.j. OVS 2331/98/Se** PhDr. Ivanou O., vedoucí odboru vnitřní správy Magistrátu hl. m. Prahy, přičemž návrh rozhodnutí vypracovala **tak, že** podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. (o správním řízení), **zrušila rozhodnutí** Odboru matrik Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10. 09. 1998, **č.j. 4225/98,** kterým tento prvoinstanční správní orgán nevyhověl žádosti Rudolfa Czernina, nar. xxx (syna Josefiny Czerninové, nar. xxx a jejího manžela Eugena Czernina, nar. xxx) ze dne 09. 05. 1995, zastoupeného JUDr. Petrem Haluzou, o pokračování v řízení o vrácení státního občanství Josefíně Czerninové, rozené Schwarzenbergové, nar. xxx, a kterým odmítl vydat pro jmenovanou osvědčení o státním občanství České republiky, **a zároveň rozhodla ve věci zjištění státního občanství** podle § 24 a § 25 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění účinném do 01. 09. 1999, **a ve věci ukončení řízení o vrácení státního občanství** podle § 3 a § 4 Ústavního Dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, **tak, že Josefina Czerninová, roz. Schwarzenbergová byla v době své smrti státní občankou Československé republiky,** a to podle § 4 odst. 2 citovaného Ústavního Dekretu, jelikož o její žádosti o vrácení československého státního občanství, kterou podala **jako manželka československého státního občana** dne 09. 02. 1946 ve smyslu § 3 a § 4 Dekretu, nebylo dosud pravomocně rozhodnuto,

přičemž při vydání rozhodnutí **provedla nesprávný výklad a aplikaci Ústavního Dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb.**, o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, když z pouhé skutečnosti, že Eugen Czernin, nar. xxx podal dne 15. 11. 1945 žádost o zachování československého státního občanství ve smyslu § 2 odst. 1 citovaného Ústavního Dekretu, nesprávně dovodila, že Eugen Czernin byl již pouhým podáním takové žádosti považován za československého státního občana a že tudíž Josefina Czerninová podala žádost o vrácení československého státního občanství skutečně jako manželka československého státního občana,

ačkoli věděla či vzhledem ke svému pracovnímu zařazení měla vědět, že Josefina Czerninová v době podání žádosti o vrácení československého státního občanství dne 09. 02. 1946 **nebyla manželkou československého státního občana**, jak také vyplývalo ze stanoviska Ministerstva vnitra ČR, č.j. VS/2-51/5403/94 ze dne 17. 08. 1998, které jednak bylo citováno v rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10. 09. 1998, č.j. 4225/98, jednak bylo součástí spisu Obvodního úřadu Městské části Praha 1, č.j. 4225/98, který měla k dispozici, s tímto stanoviskem Ministerstva vnitra se ve svém rozhodnutí nijak nevypořádala a rovněž neprověřila veškeré skutečnosti relevantní pro vydání rozhodnutí, zejména nezjistila datum úmrtí Josefiny Czerninové a její státní občanství v době její smrti, nezjistila, zda Eugen Czernin byl skutečně československým státním občanem, a ignorovala pravomocné rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 06. 03. 1998, sp. zn. VV-288/98-Sv/124, které nevyhovělo žádosti Rudolfa Czernina, nar. xxxo vydání osvědčení o státním občanství České republiky jeho otci Eugenu Czerninovi, nar. xxx ve smyslu § 20 a § 24 zákona č. 40/1993 Sb.,

rozhodnutí č.j. OVS 2331/98/Se ze dne 06. 01. 1999 fakticky vydala jako osvědčení o státním občanství, ačkoli jediným věcně příslušným orgánem k vydání osvědčení o státním občanství Josefiny Czerninové byl, ve smyslu zákona č. 40/1993 Sb. ve znění platném do 01. 09. 1999, pouze Obvodní úřad Městské části Praha 1,

tudíž **v rozporu s ustanoveními § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb.**, o správním řízení, ve znění platném do 30. 06. 2000, **rozhodla bez zjištění přesného a úplného skutečného stavu věci,**

přitom jí bylo, na základě plné moci ze dne 13. 12. 1994 udělené Rudolfem Czerninem, nar. xxxJUDr. Petru Haluzovi, která byla založena ve spise Obvodního úřadu Městské části Praha 1, č.j. 4225/98, známo, že rozhodnutí osvědčující, že Josefina Czerninová byla v době své smrti státní občankou Československé republiky, bude použito jejími potomky při uplatnění restitučního nároku a že československé státní občanství Josefiny Czerninové je nezbytnou podmínkou úspěšného uplatnění restitučního nároku ve smyslu zákona č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb.,

přičemž rozhodnutí Odboru vnitřní správy Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 06. 01. 1999, č.j. OVS 2331/98/Se, které bylo fakticky vydáno jako osvědčení o státním občanství Josefiny Czerninové, nar. xxx, bylo poté použito jejími potomky při uplatnění restitučního nároku a v

restitučním řízení bylo na jeho základě rozhodnuto ohledně níže specifikovaných nemovitostí t a k t o :

1):

Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 22. 10. 2003, pod č.j. PÚ/R-101/03/939/96, s právní mocí dne 07. 11. 2003, že **Rudolf Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Josefíny Czerninové, nar. xxx) **je vlastníkem:**

6.158.136 m² lesa,

140 m² zastavěných ploch a nádvoří, včetně staveb na těchto pozemcích,

504.364 m² jiných pozemků,

zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu v Českých Budějovicích, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Lišov, Hvozdec, Štěpánovice, což bylo potvrzeno rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. 9C 435/2003, který nabyl právní moci dne 18. 01. 2006, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Lesy České republiky, s.p., jimž patřilo 6.149.204 m² lesa, 40 m² zastavěná plocha a nádvoří, 10.029 m² jiných pozemků, *obec Štěpánovice*, již patřilo 190.750 m² jiných pozemků, *Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR*, jemuž patřilo 8.932 m² lesa, 303.585 m² jiných pozemků,

2):

Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 20. 05. 2006, pod č.j. 3301/966/06-939/96-1/Val/0-R-28/06, s právní mocí dne 02. 06. 2006, že **Karl--Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **je vlastníkem:**

1.010 m² zastavěných ploch a nádvoří, včetně staveb na těchto pozemcích,

786 m² jiných pozemků,

zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Štěpánovice, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Lesy České republiky s.p.,

3):

Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 11. 12. 2006, pod č.j. 3301/2741/06-939/96-1/Val/0-R-86/06, s právní mocí dne 03. 01. 2007, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **je vlastníkem:**

326 m² jiných pozemků,

zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Štěpánovice, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byl Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR,

4):

Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 28. 07. 2006, pod č.j. 3301/1400/06-939/96-1/Val/0-R-37/06, s právní mocí dne 02. 08. 2006 že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **je vlastníkem:**

240 m² jiných pozemků,

zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Lišov a Hvozdec, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Lesy České republiky, s.p.,

5):

Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 22. 10. 2007, pod č.j. 3301/1837/07-939/96-1/Val/0-R-70/07, s právní mocí dne 22. 10. 2007, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **je vlastníkem:**

24.457 m² jiných pozemků,

zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Štěpánovice, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byla obec Štěpánovice,

6):

Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 27. 05. 2009, pod č.j. 130714/1301/09-939/96-1/Val/0-R-29/09, s právní mocí dne 01. 06. 2009, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **je vlastníkem:**

5.309 m² jiných pozemků,

zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Štěpánovice, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR, jemuž patřilo 2.288 m² jiných pozemků, Česká republika, právo hospodařit s majetkem státu - Lesy České republiky, s.p., jimž patřilo 1.851 m² jiných pozemků, obec Štěpánovice, jíž patřilo 1.170 m² jiných pozemků,

7):

Okresní soud v Jindřichově Hradci rozhodl rozsudkem ze dne 16. 05. 2012, sp. zn. 6C 299/2003, který nabyl právní moci dne 22. 06. 2012, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **je vlastníkem:**

2.166.027 m² lesa,

1.428.338 m² jiných pozemků,

3.713 m² zastavěných ploch a nádvoří, včetně staveb na těchto pozemcích,

zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Jindřichův Hradec, katastrální území Brilice, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR, jemuž patřilo 3.713 m² zastavěné plochy, 1.400.818 m² jiných pozemků, Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Lesy České republiky, s.p., jimž patřilo 2.166.027 m² lesa, 2.155 m² jiných pozemků, Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, jemuž patřilo 16.399 m² jiných pozemků, Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Ředitelství silnic a dálnic ČR, jemuž patřilo 8.966 m² jiných pozemků,

8):

Ministerstvo zemědělství - Okresní pozemkový úřad Karlovy Vary, rozhodl dne 18. 04. 2001, pod č.j. PÚ-192/2001-203, s právní mocí dne 17. 01. 2003, že **Rudolf Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Josefíny Czerninové, nar. xxx) **je vlastníkem:**

22.569 m² lesa,

zapsaného v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, katastrální území Velichov, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Lesy České republiky, s.p.,

9):

Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Karlovy Vary, rozhodl dne 16. 04. 2012, pod č.j. 68571/2012-MZE-130724, s právní mocí dne 18. 04. 2012, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **je vlastníkem:**

1.496 m² zastavěných ploch a nádvoří, včetně staveb na těchto pozemcích,

11.102 m² jiných pozemků,

zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, katastrální území Velichov, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byl Karlovarský kraj,

10):

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Karlovy Vary, rozhodl dne 25. 04. 2012, pod č.j. 76785/2012-MZE-130724, s právní mocí dne 27. 04. 2012, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **je vlastníkem:**

387 m² jiných pozemků,

zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, katastrální území Velichov, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR, jemuž patřilo 207 m² jiných pozemků, Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, jemuž patřilo 180 m² jiných pozemků,

11):

Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Karlovy Vary, rozhodl dne 07. 05. 2012, pod č.j. 82145/2012-MZE-130724, s právní mocí dne 11. 05. 2012, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **je vlastníkem:**

153.522 m² lesa,

6.969 m² jiných pozemků,

zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, katastrální území Velichov, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Vojenské lesy a statky ČR, s.p., jimž patřilo 153.522 m² lesa, 4.632 m² jiných pozemků, Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR, jemuž patřilo 575 m² jiných pozemků, obec Velichov, již patřilo 1.762 m² jiných pozemků,

12):

Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Karlovy Vary, rozhodl dne 21. 05. 2012, pod č.j. 84582/2012-MZE-130724, s právní mocí dne 25. 05. 2012, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **je vlastníkem:**

27 m² zastavěné plochy a nádvoří, včetně stavby na tomto pozemku,

153.952 m² ostatních pozemků,

zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, katastrální území Velichov, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR, jemuž patřilo 27 m² zastavěné plochy, 91.410 m² jiných pozemků, obec Velichov, již patřilo 62.542 m² jiných pozemků,

13):

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl

- a) dne 22. 10. 2003 pod č.j. OPÚ/R-100/03/939/96, s právní mocí dne 31.10. 2003, že **Rudolf Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Josefíny Czerninové, nar. xxx), **není vlastníkem** nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- b) dne 11. 10. 2006 pod č.j. 3301/2183/06-939/96-1/Val/0-R-63/06, s právní mocí dne 16.10.2006, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **není vlastníkem** nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- c) dne 14. 12. 2006 pod č.j.3301/2742/06-939/96-1/Val/0-R-87/06, s právní mocí dne 18.12.2006, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **není vlastníkem** nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- d) dne 18. 06. 2008 pod č.j.130714/1413/08-939/96-1/Val/0-R-42/08, s právní mocí dne 23. 06. 2008, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **není vlastníkem** nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- e) dne 25. 09. 2008 pod č.j.130714/2336/08-939/96-1/Val/0-R-53/08, s právní mocí dne 30.09.2008, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **není vlastníkem** nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- f) dne 21. 05. 2009 pod č.j.130714/1246/09-939/96-1/Val/0-R-27/09, s právní mocí dne 02. 06. 2009, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **není vlastníkem** nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- g) dne 09. 07. 2012 pod č.j.122378/2012-MZE-130714/939/96/Val-R-44/12, s právní mocí dne 12. 07. 2012, že **Karl-Eugen Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **není vlastníkem** nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,

neboť nemovitosti specifikované v rozhodnutích nelze podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě) vydat, přičemž **Rudolf Czernin**, nar. xxx(syn a dědic Josefíny Czerninové, nar. xxx) a **Karl-Eugen Czernin** nar. xxx(syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) **získali jako náhradu za ně nárok na vydání nemovitostí** v celkové hodnotě 1.731.830,55 Kč, vyčíslený podle vyhlášky č.182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky Ministerstva financí č. 316/1990 Sb.,

kvalifikovaný jako trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1, odst. 2 písm. b) zák.č. 140/1961 Sb., trestního zákona.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškození

- 1) Lesy České republiky, s.p., IČO: 42196451, se sídlem Přemyslova 1106/19, Nový Hradec Králové, 500 08 Hradec Králové,
- 2) Vojenské lesy a statky ČR, s.p., IČO: 00000205, se sídlem Pod Juliskou 1621/5, Dejvice, 160 00 Praha 6,
- 3) Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO: 69797111, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2,
- 4) Karlovarský kraj, IČO: 70891168, Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary
- 5) Obec Štěpánovice, IČO: 00245518, Vlkovická 154, 373 73 Štěpánovice,
- 6) Obec Velichov, IČO: 00255122, Velichov 13, 363 01 Velichov,

odkazují se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání poškozených Lesy České republiky, s.p., IČO: 42196451, a České republiky - Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO: 69797111, **z a m í t a j í**.

O d ů v o d n ě n í

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2.4.2019, sp. zn. 3T 40/2015 byly obžalované PhDr. Ivana O. a Mgr. Markéta S. uznány vinnými trestným činem maření úkolů veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1, 2 písm. b) zák.č. 140/1961 Sb., trestního zákona, a to při shodných skutkových zjištěních, která jsou popsána ve výrokové části tohoto rozsudku a byla beze změny převzata z obžaloby Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1. Za tento trestný čin byl každé z obžalovaných uložen podle § 159 odst. 2 tr.zákona trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon byl u každé z nich podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr.zákona podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Poškození byli podle § 229 odst. 1 tr.řádu odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Proti tomuto rozsudku podali řádně a včas odvolání obě obžalované, a to proti všem jeho výrokům, a poškození Lesy České republiky, s.p. a Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových do výroku o náhradě škody.
3. Obžalovaná **PhDr. Ivana O.** ve svém odvolání obvodnímu soudu vytýká, že nepředvídatelně změnil svůj dosavadní názor ohledně trestnosti skutku, aniž by tuto změnu jakkoliv vysvětlil. Pokud se obvodní soud odvolává na svou povinnost podvolit se nadřízeným soudům, odvolatel připomíná, že Nejvyšší soud se nijak nevyjádřil ohledně skutečnosti, zda popsané jednání obžalovaných je či není trestným činem a v tomto směru rozhodně soud I. stupně nijak nezavázal. Naproti tomu Městský soud v Praze jako soud stížnostní ve svém usnesení ze dne 29.3.2017, sp. zn. 67To 79/2017 vyjádřil svůj názor k otázce subsidiarity trestní represe, kterou se obvodní soud, ač vázán názorem soudu nadřízeného, nijak nezabýval. K této otázce přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

obhajoba obžalované opakovaně argumentovala, když dle jejího názoru je obžalovaná souzena de facto nikoli za nedbalostní trestný čin, ale pro pracovní postup, z její strany vnímaný jako subjektivně správný, později však hodnocený jako nesprávný. Obhajoba je trvale přesvědčena, že jediný, byť nesprávný postup při vydání správního rozhodnutí, nemůže být kvalifikován jako trestný čin. Pokud by úředníci pracovali pod takovou hrozbou, měli by při své činnosti značně svázané ruce, a jejich rozhodovací činnost by byla primárně vedena obavou z možného trestního postihu za právní názor, v důsledku čehož by bezpochyby postrádala jakýkoliv prvek požadované nezávislosti. Přitom objektivní nemožnost absolutní bezchybnosti rozhodovací praxe napříč právními obory a odvětvími je zákonodárcem přímo předjímana, když za tím účelem právní řád obsahuje širokou možnost užití řádných a mimořádných opravných prostředků. K tomu obhajoba poukazuje například na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 8Tdo 1350/2013 zabývající se pochybeními soudce při rozhodovací činnosti, v němž se poukazuje na nutnost posuzování poměru nesprávných rozhodnutí oproti absolutnímu výčtu obdobných úkonů učiněných konkrétní osobou, z čehož odvolatel dovozuje, že ojedinělé pochybení lze stěží posuzovat jako trestný čin. Touto otázkou se však obvodní soud vůbec nezabýval, přičemž obžalované PhDr. O. je vytýkáno jediné údajné „pochybení“ za její čtrnáctileté působení na Magistrátu hlavního města Prahy, k čemuž obhajoba doložila naopak řadu ocenění její činnosti. Kromě toho obhajoba poukazuje na rozsah agendy, kterou v rámci své vedoucí pozice zastřešovala a s tím související množství rozhodnutí, která signovala. K tomu odvolatel opět odkazuje na rozhodnutí zabývající se podobnou otázkou, v tomto případě Nejvyššího správního soudu, vydaná pod sp. zn. 13 Kss 3/2017 a 12 Ksz 7/2014, zabývající se opět subsidiaritou trestní represe, ale i formou zavinění u přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku. Odvolatel přímo postrádá jakoukoliv úvahu obvodního soudu, proč zrovna údajné pochybení obžalovaných je třeba trestat v rámci trestního práva na rozdíl od možných pochybení jiných. Obecně je třeba potom konstatovat, že obě odvolatelky v napadeném rozsudku postrádají jakékoliv právní úvahy obvodního soudu, vedoucí jej k závěru o vině obžalovaných, přičemž jako nepřipustné v tomto směru shledávají odvolání se obvodního soudu na výpovědi svědků, zejména JUDr. G. a JUDr. P., jimiž prezentované názory vzal obvodní soud za určující, aniž by uvedl názory vlastní, podepřené vlastním právním rozbohem a úvahami, vycházejícími jak z provedených důkazů, tak z právních předpisů.

4. Odvolatel se znovu zabývá otázkou příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaných a následkem, který je jim kladen za vinu, a pokrytím následku zaviněním obžalovaných. K tomu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8Tdo 1254/2011 a 4Tz 9/86 a znovu zdůrazňuje, že úkolem obžalovaných bylo posoudit toliko požadovanou otázku státního občanství Josefíny Czerninové, nikoliv zkoumat, jak s daným rozhodnutím bude dále naloženo. Takový postup by byl navíc v rozporu s právy účastníků správního řízení, když by obžalované nerozhodovaly podle svého vědomí a svědomí v intencích a mantinelech správního řízení, ale jejich rozhodování by bylo ovlivněno hypotetickou obavou, zda by případné jimi vydané rozhodnutí nemohlo být použito způsobem, byť v obou případech legitimní a legální, který by v konečném důsledku mohl pro stát, který úřednice reprezentují, vyznít negativně. V této souvislosti odvolatelka poukazuje na postup státního zastupitelství v projednávané věci, když státní zastupitelství zjevně nesleduje účel vymezený v trestním řádu, ale naopak zájem na dosažení odsuzujícího rozsudku, který by umožnil zvrátit rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy.

5. V této souvislosti potom odvolatel poukazuje na nutnost hodnocení počátku a běhu promlčecí doby, a to v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu v projednávané věci ze dne 23.11.2016, sp. zn. 3Tdo 1434/2015, když dovozuje, že počátek promlčení je třeba vztahovat k okamžiku vzniku těžšího následku, tedy škody dosahující částky nejméně 500.000 Kč a následné plynutí pětileté promlčecí doby. Za této situace, kdy první majetek byl restituován od roku 2003, by k promlčení projednávaného skutku došlo nejpozději v roce 2008, zatímco k zahájení trestního stíhání došlo až 30.6.2014. V této souvislosti potom odvolatel připomíná článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobody, dle něhož má každý právo, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem. Samotné trestní řízení trvá již bezmála sedm let a posuzovaný skutek se stal před dvaceti lety. Přitom již v roce 1999 probíhalo přezkumné řízení na Ministerstvu vnitra, kdy stát měl veškeré podklady pro zvážení, zda jednání obžalovaných bude stíhat či nikoliv, přesto zůstal nečinným a nepodnikl žádné kroky k tomu, aby v návaznosti na rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy zabránil úspěšně uplatňovaným restitučním nárokům. Za této situace poptávka společnosti po trestním postihu obžalované zcela jistě již dávno vyprchala.
6. Odvolatelka znovu poukazuje na absenci konkrétního porušení povinností obžalovanou při vytýkaném postupu v podané obžaloby a napadeném rozsudku. Odvolává se v tomto směru na přístupnou judikaturu Nejvyššího soudu, zabývající se možnostmi, respektive nemožnostmi trestního stíhání soudců za právní názor uplatněný v rozhodnutí, které je v pozdějším řízení zrušeno, za nesprávný postup ve věci, za nerespektování judikatury, za průtahy v řízení apod. (viz rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 7Tz 179/99 a 8Tdo 1350/2013), k čemuž uzavírá, že nelze-li stíhat soudce, stěžít lze stíhat „toliko“ úředníka při aplikaci zásady a maior ad minus. Odvolatelka přitom zcela postrádá v napadeném rozsudku rozbor toho, jak měly obžalované vědět, že rozhodují špatně, co měly udělat pro to, aby dospěly ke „správnému“ výsledku. Připomíná výjimečnost posuzování této problematiky bez předchozích zkušeností s ní a pramalého až mizivého administrativního a materiálového zajištění úřadů správních orgánů při absenci jakékoliv provázané komunikační sítě mezi jednotlivými úřady. Jednalo se o problematiku, u níž prakticky neexistovala žádná rozhodovací praxe a metodická doporučení. Pokud státní zastupitelství argumentuje tím, že při rezignaci na trestní postih obviněných by byl dán signál úředním osobám rozhodujícím o právech a povinnostech jiných, že mohou rozhodovat podle své libovůle, protože bude-li jejich rozhodnutí vadné, žádný postih jim nehrozí, není odvolatelce zřejmé, v čemž jsou znaky libovůle spatřovány. Z postupu obžalovaných nebyl shledán žádný kalkul, úmysl či nedbalost, když naopak Mgr. S. podle svého nejlepšího přesvědčení a s v té době dostupnou technickou a podkladovou podporou, provedla samostatnou vyhledávací a analytickou práci, a to dokonce za konzultace s ministerskými úředníky, což jistě nelze označit za nedbalý přístup, natož za něj trestat. Kromě toho PhDr. O. poukazuje na to, že nemá právnické vzdělání a její role vedoucího odboru byla rolí především manažerskou.
7. Pokud je obžalované vytýkána ignorance rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 6.3.1998, sp. zn. VV-288/98 – SV/124, v odůvodnění napadeného rozsudku zcela chybí jakékoliv upřesnění této výtky, a to za situace, kdy předmětné rozhodnutí nebylo součástí

správního spisu a obžalovaná jej tak logicky nemohla ignorovat jestliže o něm nevěděla. Zde odvolatelka znovu připomíná, že v posuzované době nebyla k dispozici žádná databáze pravomocných správních rozhodnutí. Poukazuje přitom na stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 17.8.1998, na něž se rovněž napadený rozsudek ve skutkových zjištěních odvolává, nicméně v tomto dokumentu není jakákoliv zmínka o rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci shora citovaném, které nabylo právní moci ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 17.6.1998, č. j. VS/2-51-5403/94, týkající se Eugena Czernina.

8. Je-li obžalovaným vytýkáno, že nezjišťovaly, zda skutečně Josefina Czerninová zemřela či nikoliv, obvodní soud ignoroval výpověď Mgr. S., že správní spis přiložený ke spisu trestnímu není kompletní, kdy neobsahuje listiny, které sama pořídila, do spisu vložila a z nichž citovala, stejně jako poznámky, které si činila. Jestliže policejní orgán prokazatelně nezajistil kompletní spis, nemůže být tato skutečnost přičítána k tíži obžalovaným, ale naopak se musí odrazit v aplikaci zásady *in dubio pro reo*. Přitom odvolatelka naprosto postrádá v napadeném rozsudku zdůvodnění vztahu zkoumání data smrti Josefiny Czerninové k nastalému následku.
9. Ohledně možnosti změnit rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 1 odvolatelka zdůrazňuje, že se jedná o posouzení otázky právní, kterou není možné vyřešit odvoláním na svědecké výpovědi, jak učinil obvodní soud, tedy zejména na výpověď JUDr. Kateřiny G., která navíc ve své výpovědi uvedla, že původní rozhodnutí mohlo být v odvolacím správním řízení rovněž změněno. Taková pravomoc potom vyplývá přímo z ustanovení § 59 odst. 2 zák.č. 71/1967 Sb., o správním řízení ve znění účinném v rozhodné době. K možnosti takového postupu potom odvolatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8AfS 15/2007.
10. K vytýkanému údajnému nesprávnému výkladu a aplikaci ústavního dekretu prezidenta republika č. 33/1945 Sb. odvolatelka namítá, že Mgr. S. dovodila skutečnost, že Josefina Czerninová podala žádost o vrácení československého státního občanství jako manželka československého státního občana nikoliv z pouhé skutečnosti, že Eugen Czernin podal dne 15.11.1945 žádost o zachování československého státního občanství ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 citovaného ústavního dekretu, ale ze skutečnosti plynoucí z dobového materiálu, že žadateli bylo vydáno prozatímní potvrzení o státním občanství, což vyplývá z části knihy evidence žádosti ve věcech státního občanství podaných Okresnímu národnímu výboru v Jindřichově Hradci, v níž byla u záznamu o žádosti Eugena Czernina vepsána poznámka o vydání osvědčení podle § 2 odst. 2 dekretu žadateli dne 17.11.1945. Na základě toho obžalovaná usoudila, že Eugenu Czerninovi bylo prozatímní osvědčení vydáno. Z toho tedy vyplývá, že ve vytýkaném rozhodnutí nešlo ze strany obžalovaných o žádnou libovůli. Obvodní soud však uvedený záznam, respektive postup obviněných vůbec nezal v patrnost, ačkoliv byl součástí trestního spisu. Zde se opět odvolatelka zabývá kárnou judikaturou, kterou lze shrnout tak, že kárně postihnout lze pouze za excesivní právní výklad, tedy právní názor nehajitelný. Z tohoto pohledu pak musí být konkrétní posouzení, k čemuž však v napadeném rozsudku nedošlo.
11. K otázce uplatněného adhezního nároku, obhajoba opakovaně argumentovala ustanovením § 420 zák.č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, dle něhož je škoda způsobena právníčkou osobou anebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti

použily. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle citovaného ustanovení neodpovídají. Obhajoba tak připomíná, že i v trestním řízení je v rámci řízení adhezního třeba uplatňovat civilní předpisy při stanovení odpovědnosti za škodu. I konstantní judikatura se zabývá tím, že v trestním řízení nelze požadovat náhradu škody po zaměstnancích, k čemuž odvolatelka poukazuje například na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 6Tdo 499/2014, 5 Tdo 44/2016 či 4Tz 3/2004. Obžalovaná PhDr. O. přitom vydala rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy jako vedoucí odboru vnitřní správy MHMP, tedy v rámci plnění svých pracovních povinností. Bez ohledu na posouzení viny obžalovaných by jim tedy nemohla být uložena povinnost nahradit komukoliv případně vzniklou škodu, neboť pasivně legitimovaným subjektem by v takovém případě byl Magistrát hlavního města, respektive hlavní město Praha, jako zaměstnavatel obžalovaných. Kromě toho obhajoba namítla promlčení vznesených nároků.

12. V neposlední řadě poukazuje odvolatelka na skutečný účel trestního řízení evidentně nespochybující v ochraně společnosti před kriminalitou při trestním stíhání probíhajícím po dvaceti letech. Obhajoba poukazuje na konstatování učiněné v dovolání ze dne 14.9.2018, že by vedle obviněných měla být před soud postavena další osoba, která svým laxním přístupem zavinila, že předmětné nezákonné rozhodnutí nebylo následně v době, kdy to bylo možné, zrušeno. Obhajoba se ptá, zda skutečně tuto osobu není možné ustanovit, či by se to jevilo neúčelným, neboť by to „nepomohlo“ zrušení předmětného rozhodnutí MHMP. Postup státu označuje obhajoba za nepochopitelný, když stát místo předvídatelného způsobu řešení při řádné aplikaci správního řádu se rozhodl raději stíhat obě obviněné. Přitom rozhodnutí MHMP mohlo a může být zrušeno postupem dle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu. Obhajoba v této souvislosti poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně, sp. zn. 30A 65/2013 ze dne 12.1.2017, kterým byl řešen případ, kde bylo zpochybněno vydání potvrzení o státním občanství ze dne 19.3.1999, přičemž v době vydání napadeného potvrzení existovaly relevantní důkazy, který tehdy příslušnému Okresnímu úřadu nebyly předloženy a nebyly získány ani provedeným archivním šetřením. Citovaný rozsudek takový postup připouští, přičemž se jedná o zcela obdobný případ. Obdobně potom bylo zrušeno osvědčení o státním občanství České republiky vydané dne 11.7.2001 rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14.2.2011, č.j. S-MHMP 856934/2010. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27.6.2013, sp. zn. 7A 86/2011. Obhajoba si tedy klade otázku, proč v posuzované věci nepostupoval stát obdobným způsobem.

13. Odvolatelka v závěru svého odvolání shrnuje, že svoji funkci vykonávala, jak nejlépe dovedla, podle svého vědomí a svědomí. Před soudem se zodpovídá pouze pro právní názor referentky, který do správního rozhodnutí připustila a je tedy trestána pro právní názor dokonce nikoliv svůj, a to na základě právního názoru soudu, který je ve svém důsledku nadán určitými autoritativními důsledky, nicméně v podstatě zde stojí proti sobě dva právní názory. Pokud jde o zavinění obžalované, toto je jí vytýkáno jako prosté pochybení ve formě nevědomé nedbalosti, v podstatě tak, že obžalované měly rozhodovat lépe. Zcela zde absentuje pohnutka, když naopak obžalovaná je více než dvacet let svědomitou a odpovědnou úřednicí, jejíž práce byla vždy vysoce hodnocena. Odvolatel potom postrádá i požadavek na individuální prevenci za situace, kdy obžalovaná po celou dobu dvaceti let od vydání inkriminovaného rozhodnutí vedla řádný a příkladný život a trestní represe vůči ní se tak jeví zcela nedůvodnou, a stejně tak riziko „recidivy“ je u ní zcela

nulové. Je-li obžalovaná stíhána za rozhodnutí učiněné před dvaceti lety, je třeba trestní řízení vnímat jako neadekvátní, nešetrné a nerespektující základní principy trestního práva.

14. Obhajoba je tak přesvědčena, že předmětný skutek není trestným činem, a proto navrhuje, aby Městský soud v Praze napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a sám obžalovanou PhDr. Ivanu O. podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby zprostil.
15. Obžalovaná **Mgr. Markéta S.** ve svém odvolání uplatnila obdobné námitky jako obžalovaná PhDr. Ivana O.. Nadto odvolatelka zdůrazňuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, z něhož nelze zjistit, které skutečnosti vzal soud za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění, což odporuje § 125 odst. 1 věta první trestního řádu. Zvláště odvolatelka vytýká, že obvodní soud v hodnocení napadeného rozsudku vůbec nepracoval s provedenými listinnými důkazy, což samo o sobě znamená takovou vadu, která brání přezkoumání napadeného rozsudku a řádnému uplatnění práva obžalované na obhajobu. Odvolatelka namítá, že obvodní soud neprovedl důkazy správními spisy, v důsledku čehož nemohlo být zjištěno, zda tyto spisy jsou úplné, což obhajoba od počátku namítala. Jedná se jak o spis vedený Magistrátem hlavního města Prahy, tak Ministerstvem vnitra, z něhož vůbec není patrné, jak přezkumné řízení skončilo. Přitom právě tato okolnost je rozhodná pro posouzení věci, neboť pokud by přezkumné řízení Ministerstva vnitra bylo dovedeno do konce a vydáno rozhodnutí, jehož koncept byl připraven, došlo by již v roce 1999 ke zrušení inkriminovaného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, které by tak nadále již nemohlo způsobovat jakékoliv právní účinky. Při neúplnosti správního spisu Ministerstva vnitra přitom nelze zjistit, z jakého důvodu rozhodnutí o zrušení mimo odvolací řízení nebylo vydáno a zda případně ministerstvo neshledalo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy věcně správným. Přitom vydání zrušujícího rozhodnutí bylo procesně možné, neboť zemřelá osoba Josefína Czerninová z něho nemohla nabýt práva v dobré víře již z pouhého faktu, že u zemřelého dobrá víra nepřipadá v úvahu.
16. Pokud jde o důkazní situaci, odvolatelka vytýká obvodnímu soudu neprovedení důkazů navrhovaných obhajobou a tím opět porušení jejího práva na spravedlivý proces. Takto obhajoba navrhovala důkazy k prokázání náležité péče vynaložené Mgr. Markétou S. při přípravě inkriminovaného rozhodnutí, a to zejména výpovědí svědků, jak jejich kolegů, tak pracovníků Ministerstva vnitra ČR, s nimiž problematiku konzultovala, a úplným odvolacím spisem MHMP. K věcné správnosti inkriminovaného rozhodnutí potom obhajoba setrvala na svém návrhu na doplnění dokazování ze dne 2.10.2018, a to zejména listinami obsaženými v neúplném magistrátním spisu vztahujícími se k jejich žádostem o zachování, respektive vrácení československého občanství. Další návrhy na doplnění dokazování směřovaly k prokázání poměrů na pracovišti, k posouzení okolností, za kterých obžalovaná Mgr. S. svou činnost vykonávala, z čehož by bylo možno učinit závěr o existenci či neexistenci jejího případného zavinění. Jednalo se zejména o technické a informační vybavení a podmínky a další vzdělávání zaměstnanců s ohledem na složitost agendy, kterou zpracovávali.
17. Pokud jde o vytýkanou nesprávnost inkriminovaného rozhodnutí MHMP jak procesní, tak věcnou, obhajoba poukazuje na zrušení správního rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 6.3.1998, sp. zn. VV-288/98-SV/124 a chybnost stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 17.8.1998, č. j. VS/2-51/5403/94, jejichž údajné nerespektování je obžalovaným kladeno

za vinu, a to s odkazem na zrušující rozsudek Vrchního soudu, sp. zn. 7A 51/1998. Odvolatelka dále poukazuje na odborné stanovisko, které učinila součástí své obhajoby, zabývající se konkrétními otázkami správního řízení a možnými postupy dle aktuálního účinného správního řádu. Odmítnutí těchto navrhovaných důkazů obvodním soudem odvolatelka považuje za nejen porušující její právo na spravedlivý proces, ale ze strany obvodního soudu především za neodůvodněné.

18. V důsledku shora uvedených nedostatků důkazního řízení potom odvolatelka vytýká soudu I. stupně neúplné zjištění skutkového stavu, neboť nebylo prokázáno, že by obžalovaná při vydání inkriminovaného rozhodnutí provedla nesprávný výklad a aplikaci ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., a to v otázce posouzení, zda v době podání žádosti o vrácení československého státního občanství Josefínou Czerninovou takto učinila skutečně jako manželka československého státního občana, a to za situace, kdy důkazy obsažené ve spisu MHMP umožňovaly učinit závěr, že Eugenu Czerninovi bylo vydáno prozatímní osvědčení a bylo tak na něj pohlíženo jako na československého občana. Pokud jde o stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 17.8.1998, které bylo citováno v rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10.9.1998, č.j. 4225/98, obvodní soud zcela ignoroval nejen namítanou zjevnou chybnost tohoto nezávazného stanoviska v otázce právního názoru, ale i samotný fakt, že bylo vydáno v „živé kauze“ v rozporu se zásadou víceinstančnosti správního řízení. Kromě toho tímto stanoviskem nebyl Magistrát hlavního města Prahy při svém rozhodování vázán. Jestliže je obžalované Mgr. S. vytýkáno, že nezjistila datum úmrtí Josefíny Czerninové, obhajoba opět namítá neúplnost správního spisu, v němž byl úmrtní list původně založen, a dále namítá, že fakt, že Josefína Czerninová zemřela před dokončením řízení, byl mimo jakoukoliv pochybnost. Za této situace by ani nezjištění konkrétního data úmrtí nemohlo mít na výsledek řízení vliv a není tak zřejmé, v čem měla spočívat protiprávnost „nezjišťování zjištěného“. K vytýkanému ignorování pravomocného rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 6.3.1998 o posouzení žádosti Rudolfa Czernina o vydání osvědčení o státním občanství České republiky jeho otci, Eugenu Czerninovi odvolatelka opět poukazuje na zrušující rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7A 51/1998, ale rovněž na opakovanou skutečnost, že toto rozhodnutí neměl MHMP v době přípravy rozhodnutí inkriminovaného k dispozici. Stejně tak odvolatelka odmítá, že by v době vydání inkriminovaného rozhodnutí měla vědomí o účelu jeho vyžádání, ale především odmítá, že by takovou otázku měla či vůbec mohla ve státoobčanském řízení brát do úvahy.

19. Rovněž Mgr. S. vytýká obvodnímu soudu, že při přijetí svého rozhodnutí dle odůvodnění napadeného rozsudku vyšel prakticky pouze z výpovědí svědků JUDr. Kateřiny G. a JUDr. Oldřicha P., zaměstnanců Ministerstva vnitra ČR, oddělení státního občanství a matrik, přičemž posouzení správnosti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6.1.1999, č.j. OVS 2331/1998/SE je otázkou právní, kterou si obvodní soud měl vyřešit sám. V tomto směru navíc obvodní soud zcela pomíjí, že odvolací rozhodnutí MHMP bylo rozhodnutím deklaratorním, nikoliv konstitutivním, k němuž došlo za situace, kdy Josefína Czerninová zemřela, aniž by o její žádosti bylo rozhodnuto, tedy v souladu s § 4 odst. 2 dekretu na ni bylo nahlíženo jako na československou občanku. Navíc je třeba mít na zřeteli, že za situace, kdy inkriminované rozhodnutí nebylo zrušeno, zůstává nadále pravomocným, což obrací pozornost na ustanovení § 9 tr.řádu, zejména jeho odstavec 2, dle něhož orgány činné v trestním řízení nejsou oprávněny

řešit samostatně předběžné otázky týkající se osobního stavu, o nichž se rozhoduje v řízení ve věcech občanskoprávních. Jestliže rozhodnutí o takové otázce nebylo ještě vydáno, vyčkají jeho vydání. Dle názoru obhajoby tak § 9 tr.řádu brání v trestním řízení samostatně posuzovat otázku státního občanství Josefíny Czerninové.

20. Kromě nesprávného hodnocení provedených důkazů či jeho absenci a neprovedení důkazů navrhovaných obhajobou rozhodných pro posouzení věci vytýká odvolatelka obvodnímu soudu selektivní přístup k důkazům, na něž se obvodní soud odvolává, zejména k výpovědím svědků JUDr. G. a JUDr. P..

21. Dále se odvolatelka zabývá znaky skutkové podstaty trestného činu, jímž byla uznána vinnou a namítá, že z její strany k naplnění těchto znaků nedošlo. Předně na její straně absentuje nedbalost při přípravě inkriminovaného rozhodnutí, když nebylo prokázáno, že by nepostupovala pečlivě a zodpovědně. Naopak ze správního spisu a z odůvodnění jí připraveného rozhodnutí vyplývá, že shromáždila řadu podkladů, jimiž se také řádně zabývala, a provedla hodnocení shromážděných důkazů v souladu se zásadami a normami správního řádu, aniž by se dopustila excesu z volného hodnocení důkazů. Ani právní úvahy, jimiž byla jak z procesního, tak hmotně právního hlediska vedena, nevybočují z mezí úvah, které mohou být rozumně z rozhodných právních norem vyvozovány. Nic takového jí ostatně napadený rozsudek ani nevytýká. Pokud jde o procesní postup, řídila se obžalovaná Mgr. S. stanoviskem Ministerstva vnitra ČR ze dne 17.8.1998 a jestliže soud odkazoval na výpověď svědka P., že v odvolacím řízení mělo rozhodovat ministerstvo, nikoliv MHMP, z tohoto stanoviska ministerstva z roku 1998 nic takového nevyplývá. Zcela potom postrádá odvolatelka posouzení subjektivní stránky ve vztahu k následkům, když znovu namítá, že správní úředník na úseku státního občanství nemůže a nesmí při rozhodování o zjištění státního občanství jakkoliv zjišťovat informace o majetkových, respektive potenciálně majetkových poměrech žadatele, a to ani ve vztahu k případným restitučním nárokům.

22. Obhajoba obžalované Mgr. S. dále namítá, že v roce 1999 nebyla ve vztahu k inkriminovanému rozhodnutí veřejným činitelem, neboť neměla rozhodovací pravomoc. Dále polemizuje s otázkou zmaření nebo podstatného ztížení důležitého úkolu a poukazuje na odborné publikace, dle nichž dobový výklad ustanovení § 159 se vztahuje jen na závažné případy porušování povinnosti veřejného činitele z nedbalosti, kdy subjektem může být pouze veřejný činitel. Přitom znění skutkové podstaty tohoto trestného činu je dosti vágní, což v sobě skrývá potenciální nebezpečí účelové aplikace, která je v projednávané věci zjevná a není ani zpochybnována. Jednoduše řečeno, nelze klást rovnítko mezi chybné rozhodnutí a nedbalost a napadený rozsudek v tomto směru zcela postrádá důvody, proč právě v daném případě jde o nedbalost, když potom by se muselo a musí jednat o nedbalost v každém případě správního či soudního rozhodnutí, které je následně shledáno chybným. Stejně tak se obvodní soud vůbec nezabýval otázkou příčinné souvislosti mezi vydaným rozhodnutím a jednotlivými restitučními řízeními, tedy jakou roli v těchto řízeních vydané rozhodnutí sehrálo a zda v nich bylo správně posouzeno. V této souvislosti opět nelze přehlédnout přezkumné řízení prokazatelně v roce 1999 probíhající na Ministerstvu vnitra ČR, jehož výsledek de facto z připojeného správního spisu nevyplývá, nicméně jak za situace, kdy by inkriminované rozhodnutí MHMP v přezkumném řízení bylo zrušeno nebo naopak, tedy by potvrzovalo správnost rozhodnutí MHMP, v obou případech by

došlo k přerušení příčinné souvislosti. Nakonec je třeba připomenout, že škoda, ačkoliv podmiňuje použití vyšší trestní sazby dle odst. 2 příslušného ustanovení trestního zákona, nebyla ve věci vůbec zjišťována.

23. Odvolatelka pak obvodnímu soudu vytýká, že se vůbec nezabýval inkriminovaným rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, které je obžalovaným vytýkáno, z hmotně právního hlediska a nespécifikoval tak, v čem konkrétně spatřuje pochybení a tedy protiprávní jednání obžalovaných. Byť obhajoba setrvává na právním názoru opřené o ustanovení § 9 odst. 2 tr.řádu o vázanosti orgánů činných v trestním řízení rozhodnutími ve věci osobního stavu, i pokud by obvodní soud tento názor nesdílel, byl povinen v rámci předběžné otázky provést úvahy o nezákonnosti inkriminovaného rozhodnutí a poměřit následně takovou „nezákonnost“ optikou trestního práva. Je totiž vyloučeno, aby jakákoliv nezákonnost právního rozhodnutí založila trestně právní odpovědnost. V takovém případě by se totiž trestní řízení stalo dalším mimořádným opravným prostředkem, respektive jeho cestou ke změně jakéhokoliv rozhodnutí. Kromě toho je třeba přistupovat k posuzované otázce z pohledu její obtížnosti a vývoje rozhodovací praxe v běhu let, nikoliv na základě judikatury či praxe správního orgánu vybudované mnohaletým řešením obdobných případů a právních otázek. S přirozeným vývojem judikatury a praxe jsou spojeny instituty opravných prostředků a možnosti soudního přezkumu a k trestně právní korekci dochází pouze v případech zjevných excesů, kterým však posuzovaná věc není. Obvodní soud se však hodnocení hmotně právní správnosti inkriminovaného rozhodnutí zcela vyhnul a svůj závěr o jeho pochybnosti postavil (aniž by bylo zřejmé, na základě jakého zákonného ustanovení k takovému závěru došel) na údajném procesním pochybení měnicího rozhodnutí namísto rozhodnutí zrušujícího a vrácení k novému rozhodnutí Obvodnímu úřadu Praha 1 se závazným pokynem. Aniž by se obhajoba s takovým závěrem ztotožňovala, připomíná, že ani takovýto postup, vydávaný za správný by na výsledku řízení nemohl ničeho změnit, neboť by obvodní úřad pro Prahu 1 byl rozhodnutím úřadu nadřízeného vázán.

24. Dále odvolatelka poukazuje na pravý a nikterak neskrývaný účel tohoto trestního řízení, který považuje za zcela nepřijatelný a nemající oporu v trestním řádu ani v trestním zákoně. Naopak postup zvolený orgány činnými v trestním řízení je v naprostém rozporu s obecně uznávanou a ústavně předepsanou zásadou ultima ratio vlastní trestnímu řízení, k čemuž odvolatel odkazuje na příslušnou judikaturu. Připomíná, že chyby podobného typu, jaké jsou vytýkány obžalovaným, se běžně řeší v pracovně právních, popřípadě kázeňských řízeních a ani uplynutí lhůt pro projednání těchto věcí v kázeňském řízení nemůže být důvodem pro přerážení do etáže trestního řízení. V tomto směru je odvolatel toho názoru, že měl být v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 tr. zákoníku aplikován na posuzovaný případ tento aktuálně účinný trestní kodex a jeho ustanovení § 12 odst. 2. Odvolatelka opět zdůrazňuje délku jak probíhajícího trestního řízení, tak jeho faktické zahájení patnáct let po vydání předmětného rozhodnutí a v současné době k tomuto datu uplynulší dobu dvaceti let. Poukazuje na to, že tento fakt se nemohl neprojevit na kvalitě a úplnosti shromážděných důkazů a na jejich věrohodnosti, k čemuž zejména připomíná neúplné správní spisy a paměťovou stopu vyslychaných svědků. Tyto skutečnosti však nelze přičítat k tíži obžalovaných, ale naopak neúplnost a rozpornost důkazů je třeba akcentovat při uplatnění zásady in dubio pro reo. Znovu potom vznáší námitku promlčení z důvodu nepřijatelnosti přičítat obžalované Mgr. S. vznik značné škody a tím nemožnost kvalifikace dle ustanovení § 159 odst. 2 tr. zákona. K tomu obhajoba setrvává na svém stanovisku, že i při použití této právní

kvalifikace by k promlčení trestní odpovědnosti obžalované již došlo, neboť účinek by nastal prvním vydáním věci v restitučním řízení potomkům Josefiny Czerninové, když takový účinek může nastat jen jednou a dalším vydáním věcí nenastává znovu, toliko se mění výše škody. Jiný výklad by vedl k absurdnímu důsledku několikerého běhu promlčecí doby a v konečném důsledku k porušení zásady ne bis in idem. K této otázce potom poukazuje obhajoba na porušení ústavní zásady zákazu retroaktivity v trestním právu dle článku 40 Ústavy ČR, když trestní zákon v době obžalobou tvrzeného spáchání trestného činu neobsahoval ustanovení, dle kterého by doba promlčení trestního stíhání počínala běžet v jiný moment, nežli dokonáním skutku. Ustanovení aktuálně účinného trestního zákoníku v jeho § 34 nelze s ohledem na zákaz retroaktivity aplikovat. Pokud bylo Nejvyšším soudem v předchozím řízení odkazováno na to, že odchýlný počátek běhu promlčecí doby u trestných činů, u kterých je znakem skutkové podstaty účinek, jak jej upravuje § 34 tr. zákoníku není novum, ale jde o závěry, k nimž v této otázce dospěla trestně právní teorie a praxe, obhajoba tvrdí, že důkazy o tom, že by se judikturní praxe klonila k uvedeným závěrům pocházejí až z období po roce 1999, ve kterém mělo ke spáchání trestného činu dojít. Aplikace takového výkladu, respektive judikatury je proto v rozporu se zákazem aplikace retroaktivního výkladu. Zde obhajoba poukazuje i na rozdílnou délku promlčecí doby dle závažnosti jednotlivých skupin trestných čin, přičemž uvedený výklad by vedl k absurdním závěrům, kdy k promlčení nedbalostního trestného činu by mohlo dojít později, nežli k promlčení například trestného činu vraždy. Takto extenzivní výklad by v krajním případě mohl vést k situaci, kdy by se trestnost určitého nedbalostního přečinu nepromlčela nikdy, protože by jím vyvolaná škoda mohla narůstat neustále. Obhajoba považuje výklad promlčení v projednávané věci za extrémně extenzivní, popírající smysl institutu promlčení a zasahující do práva obžalovaných na spravedlivý proces.

25. Závěrem odvolatelka navrhuje, aby napadený rozsudek byl v celém rozsahu zrušen a obžalovaná Mgr. Markéta S. zproštěna obžaloby minimálně proto, že skutek není trestným činem, pokud se vůbec stal.
26. Dále se proti rozsudku odvolali poškození **Lesy České republiky, s.p. a Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, kteří směřují své odvolání proti výroku o náhradě škody, kterým byli odkázáni se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních. Oba poškození jsou toho názoru, že pro rozhodnutí o jejich nároku měl obvodní soud dostatek podkladů, když oprávněnost jejich nároků byla v trestním řízení dostatečně prokázána a jeho výši oba poškození doložili znaleckými posudky. Poškozený Lesy České republiky, s.p. navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody, a to tak, že odsouzeným PhDr. Ivaně O. a Mgr. Markétě S. uloží povinnost uhradit poškozenému společně a nerozdílně škodu za neoprávněně vydané nemovitosti specifikované v rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27.10.2005, sp. zn. 9C 435/2003 a v rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 16.5.2012, sp. zn. 6C 299/2003, a to ve výši ceny obvyklé těchto nemovitostí 102.936,920 Kč, a náklady na vypracování znaleckých posudků ve výši 87.640 Kč, celkem tedy 103.024.560 Kč, případně, aby zrušil výrok o náhradě škody a věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí.
27. Poškozená Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil ve výroku o náhradě škody, a to tak, že v odsuzujícím

rozsudku uloží obžalovaným PhDr. Ivaně O. a Mgr. Markétě S. povinnost společně a nerozdílně nahradit poškozenému škodu v celkové výši 138.500 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku, případně aby výrok o náhradě škody zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí.

28. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlédl, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, a dospěl k závěru, že odvolání obou obžalovaných jsou zcela důvodná, zatímco s odvoláním poškozených přisvědčit nemohl.

29. Podle § 258 odst. 1 tr. řádu odvolací soud zruší napadený rozsudek také

b) pro vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost jeho skutkových zjištění týkajících se přezkoumávané části rozsudku, nebo proto, že se ohledně takové části soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí,

d) bylo-li v přezkoumávané části rozsudku porušeno ustanovení trestního zákona.

30. Především je třeba konstatovat, že z hlediska ust. § 2 odst. 5 tr. řádu byly v dosavadním řízení provedeny všechny potřebné a reálně dosažitelné důkazy, které mohly k objasnění skutkového stavu přispět a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro své věcně správné rozhodnutí, nicméně je třeba konstatovat, že naopak nedostál svým povinností na řádné hodnocení důkazů, stanoveným v § 2 odst. 6 tr. řádu. Odvolací soud si je vědom, že hodnocení důkazů zásadně přísluší soudu, který tyto důkazy prováděl, což odpovídá bezprostřednosti a ústnosti řízení, a není tedy na odvolacím soudu, aby do tohoto procesu zasahoval, ovšem pouze za předpokladu, že úvahy soudu I. stupně v tomto směru vycházejí z úplného a nezkráceného obsahu všech provedených důkazů a odpovídají zásadám obecné logiky. To však o napadeném rozhodnutí konstatovat nelze, naopak odvolací soud nemůže než soudu I. stupně vytknout, že se zásadám volného hodnocení důkazů, vycházejícím především z ust. § 2 odst. 6 tr. řádu a pravidel obecné logiky zpronevěřil.

31. Ve věci se jedná de facto o čtvrté rozhodnutí, když nejprve Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 25.5.2015 sp. zn. 3T 40/2015 trestní stíhání obou obžalovaných zastavil podle § 172 odst. 1 písm. d) tr. řádu z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu, tedy pro jeho promlčení. S tímto rozhodnutím se Městský soud v Praze jako soud stížnostní ztotožnil, když svým usnesením ze dne 16.7.2015 sp. zn. 67To 231/2015 zamítl stížnost státního zástupce. V tomto rozhodnutí se přitom stížnostní soud zabýval otázkou promlčení i z pohledu odpovědnosti obžalovaných za následek, tedy z pohledu příčinné souvislosti mezi jejich jednáním a jim k tíži přičítanou škodou, a v návaznosti na to uplynutím promlčecí lhůty včetně aplikace právní úpravy, tedy trestního zákona či trestního zákoníku. Nejvyšší soud však usnesením ze dne 23.11.2016 sp. zn. 3Tdo 1434/2015 obě shora citovaná usnesení, tedy usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25.5.2015, sp. zn. 3T 40/2015 a na ně navazující usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16.7.2015, sp. zn. 67To 231/2015 zrušil a Obvodnímu soudu pro Prahu 1

přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud se v tomto rozhodnutí vyjádřil k otázce promlčení v projednávané věci, a to na straně 14-16. V tomto rozsahu jsou soudy nižších stupňů rozhodnutím Nejvyššího soudu vázány, a proto se ani odvolací soud námitkami obhajoby v otázce promlčení trestní odpovědnosti obžalovaných, uplatněnými v podaných odvolání, dále nezabýval, neboť jde o věc v projednávané věci již řešenou, a to i v rámci mimořádného opravného prostředku.

32. Následovalo usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31.1.2017 sp.zn. 3T 40/2015, jímž byla věc podle § 188 odst. 1 písm. e) vrácena státnímu zástupci k došetření, které bylo zrušeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29.3.2017 sp.zn. 67To 79/2017 a obvodnímu soudu bylo uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl.
33. Obvodní soud pro Prahu 1 dalším usnesením ze dne 27.4.2017 sp. zn. 3T 40/2015 trestní stíhání obou obžalovaných opět zastavil, tentokrát z důvodů uvedených v § 172 odst. 2 písm. c) tr.řádu tedy proto, že účelu trestního řízení již bylo dosaženo. I toto rozhodnutí bylo pro Městský soud v Praze jako soud stížnostní akceptovatelné, a proto svým usnesením ze dne 13.7.2017 sp. zn. 67To 224/2017 zamítl stížnost státního zástupce. Nejvyšší soud však k dovolání Nejvyššího státního zástupce obě shora citovaná usnesení opět zrušil a Obvodnímu soudu pro Prahu 1 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud přitom pro aplikaci ustanovení § 172 odst. 2 písm. c) tr.řádu neshledal podmínky, a to zejména v tom, že ani jedna z obviněných neprojevila žádnou sebereflexi, natož snahu odstranit škodlivé následky. Nejvyšší soud přitom poukazuje na to, že jak z odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně, tak soudu stížnostního vyplývá, že nezpochybnují, že k jednání obžalovaných došlo, nicméně neoznačují je za trestné. V takové situaci však nelze aplikovat ustanovení o zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 2 písm. c) tr.řádu.
34. Při vypořádání odvolacích námitek musí i Městský soud v Praze konstatovat, že Obvodní soud pro Prahu 1 se v odůvodnění napadeného rozsudku rozhodně uspokojivě nevypořádal s provedenými důkazy a zejména s jejich právním hodnocením. Ve své hodnotící pasáži obvodní soud cituje kusé úryvky z výpovědí zejména svědků JUDr. G. a JUDr. P., aniž by se jakkoliv vypořádal s provedenými listinnými důkazy, které jsou v posuzované věci stěžejní a které vypovídají jak o posuzované otázce, tak o přístupu obžalovaných PhDr. O. a Mgr. S. k jejímu zpracování a řešení, z čehož je třeba usuzovat o plnění jejich povinností a tím naplnění znaků skutkové podstaty žalovaného trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr.zákona jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní. Tento závěr rozhodně nemůže vycházet z výpovědi dvou ministerských úředníků, vyjadřujících na věc svůj subjektivní názor, ale musí plynout z pečlivého rozboru a hodnocení provedených důkazů a současně právních předpisů upravujících v té době správní řízení, jestliže je oběma obžalovaným vytýkán jejich procesní postup, z něhož je mimo jiné dovozována jejich trestní odpovědnost. Nutno říci, že těmito otázkami se obvodní soud v odůvodnění svého rozhodnutí de facto vůbec nezabýval. Velmi problematickým se v tomto směru jeví odkaz soudu I. stupně zejména na výpověď svědkyně JUDr. G., aniž by odvolací soud vyjadřoval pochybnost o jejím právně relevantním podání, avšak za situace, kdy tato svědkyně byla evidentně činná v průběhu celého správního řízení, k němuž se vyjadřovala, a to dokonce ještě před vydáním zamítavého rozhodnutí Obvodního úřadu pro Prahu 1 (viz stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 17.8.1998

č.j. VS/2-51/5403/94), následně byla evidentně činná v přezkumném řízení Ministerstva vnitra z podnětu Okresního úřadu Jindřichův Hradec a Obvodního úřadu Praha 1 (viz například vyrozumění právnímu zástupci Rudolfa Czernina JUDr. Petru Haluzovi ze dne 27.4.1999 o zahájení řízení mimo odvolání k přezkoumání pravomocného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6.1.1999 č.j. OVS2331/98/SE ve věci státního občanství paní Josefíny Czerninové, koncept rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14.4.1999, č.j. VS/2-51/379/97, kterým se zrušuje podle ustanovení § 65 odst. 2 zák.č. 71/1967 Sb., o správním řízení citované rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy nebo vyrozumění Ministerstva vnitra ze dne 8.9.2000, č.j. VS/2-51/379/97 adresované Obvodnímu úřadu Městské části Praha 1 o výsledku přezkumného řízení) a následně je podepsána pod stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 14.3.2013, č.j. MV-27401-2/VS-2013 (č.l. 571-575), zpracovaným JUDr. Oldřichem P.m, z jehož argumentace vychází podaná obžaloba. Tuto skutečnost uvádí odvolací soud toliko pro doplnění, kdy je evidentní, že svědkyně JUDr. Kateřina G. je osobou v průběhu celého správního řízení angažovaná. V každém případě obvodní soud měl vycházet z vlastního právního hodnocení, nikoliv z hodnocení učiněného vyslechnutými svědky.

35. Odvolací soud však i přes uvedené nedostatky napadeného rozsudku při zachování skutkových zjištění soudu I. stupně a při konstantním právním názoru na projednávanou věc dospěl k závěru, že uvedené nedostatky napadeného rozhodnutí může sám v rámci odvolací činnosti napravit, odpovídající právní posouzení doplnit a ve věci sám rozhodnout, a to za situace, kdy se přesvědčil, že i dokazování bylo obvodním soudem provedeno v potřebném rozsahu. Není totiž sporu, že předmětné rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6.1.1999, č.j. OVS 2331/98/SE v rámci své činnosti a pracovního postavení odboru vnitřní správy Magistrátu hlavního města Prahy připravila obžalovaná Mgr. Markéta S. a svým podpisem stvrdila obžalovaná PhDr. Ivana O.. Zůstává však otázkou za jakých okolností jak procesního, tak hmotného práva bylo toto rozhodnutí vydáno a zda tímto svým postupem obě obžalované naplnily znaky uvedeného trestného činu.

36. Předně je třeba konstatovat, že orgánům činným v trestním řízení, tedy ani soudu nepřísluší přezkoumávat inkriminované rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6.1.1999, č.j. OVS 2331/98/SE, kterým bylo zrušeno rozhodnutí odboru matrik Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10.9.1998, č.j. 4225/98 a znovu rozhodnuto tak, že paní Josefína Czerninová, rozená Schwarzenbergová, narozená xxx(správně xxx) v Protivíně, okres Písek, byla v době své smrti státní občankou československé republiky. Je totiž nepochybné, že otázka státního občanství je otázkou osobního stavu, v níž jsou orgány činné v trestním řízení vázány rozhodnutími ve věcech občanskoprávních a rozhodování o těchto otázkách je jim výslovně zapovězeno podle ust. § 9 odst. 1, zejména pak odst. 2 tr.řádu.

37. Podle § 9 tr.řádu

1) Orgány činné v trestním řízení posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou, samostatně; je-li tu však o takové otázce pravomocné rozhodnutí soudu nebo jiného státního

orgánu jsou orgány činné v trestním řízení takovým rozhodnutím vázány, pokud nejde o posouzení viny obviněného.

- 2) Orgány činné v trestním řízení nejsou oprávněny řešit samostatně předběžné otázky týkající se osobního stavu, o nichž se rozhoduje v řízení ve věcech občanskoprávních. Jestliže rozhodnutí o takové otázce nebylo ještě vydáno, vyčkají jeho vydání.

38. Aniž by se tedy odvolací soud zabýval správností inkriminovaného rozhodnutí, bylo třeba posoudit otázku konkrétního jednání obžalovaných jak z titulu jejich postavení, tak ze způsobu výkonu jejich činnosti nejen ve vztahu k projednávané věci, ale komplexně v rámci jejich zaměstnaneckého poměru. Pokud jde o definici veřejného činitele ve vztahu k trestnímu zákonu č. 140/1961 Sb., tato byla obsažena v ustanovení § 89 odst. 9, dle něhož je veřejným činitelem volený funkcionář nebo jiný odpovědný pracovník orgánů státní správy a samosprávy, soudu nebo jiného státního orgánu nebo příslušník ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru, pokud se podílí na plnění úkolů společnosti a státu a používá přitom pravomoc, která mu byla v rámci odpovědnosti za plnění těchto úkolů svěřena.

39. Pokud jde o trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 tr.zákona, je jeho objektem zájem na řádném, důsledném plnění úkolů veřejných činitelů. Pod takovouto činnost beze sporu rozhodování v oblasti státního občanství patří, neboť z tohoto statusu plynou konkrétní osobě práva a povinnosti ve vztahu k českému státu, na jejichž opodstatnění a důsledném plnění je nepochybně veřejný obecný zájem, který pak logicky je dán při rozhodování v této oblasti. Jestliže je tato činnost založena formou rozhodnutí, odpovědnost za řádný postup (v posuzovaném případě hmotně i procesně právní) nemůže být vyžadována toliko na osobě k takovému rozhodnutí oprávněné, ale rovněž na osobě na jeho zpracování fakticky se podílející. Z tohoto pohledu aplikace ustanovení, jehož speciálním subjektem je veřejný činitel, na obě obžalované v rámci jejich činnosti na Magistrátu hlavního města Prahy, jako orgánu státní správy v přenesené působnosti, ob stojí. Tomu odpovídá pracovní zařazení obou obžalovaných v organizační struktuře Magistrátu hlavního města Prahy, kdy obžalovaná PhDr. Ivana O. byla ze své funkce vedoucí odboru vnitřní správy Magistrátu hlavního města Prahy a ředitelkou odboru občanskoprávních agend Magistrátu hlavního města Prahy, osobou odpovědnou za řízení, organizaci, kontrolu a výkon ve státní správě v rámci svěřené agendy, a Mgr. Markéta S., nyní S. jako vedoucí referátu matrik a státního občanství měla dle popisu pracovní činnosti kromě jiného pravomoci při komplexním zajišťování výkonu státní správy v přenesené působnosti na úseku matrik a státního občanství, změny jména a příjmení, mezi něž mimo jiné patřilo zpracování rozhodnutí o odvolání a mimořádných opravných prostředcích ve správním řízení ve věcech státního občanství ČR. Tyto svěřené pravomoci a faktickou činnost obžalovaných je třeba podřadit pod plnění úkolů společnosti a státu, a to při výkonu státní správy v přenesené působnosti na úseku státního občanství. Mezi tyto speciální subjekty jistě nelze zařadit všechny státní zaměstnance příslušných institucí při výkonu jejich činnosti, nicméně pod tuto kategorii nespádají pomocné profese zaměstnanců vykonávajících pomocné manuální práce, méně významné technicko organizační a zabezpečovací práce (sekretářky, technici, písáčky, tiskoví mluvčí, pomocný personál, vrátní, členové zabezpečovacích služeb, zřízcenci apod.), v každém případě je však třeba sem zahrnout zaměstnance podílející se na rozhodovací činnosti, tedy i osoby rozhodnutí zpracovávající, byť bez vlastní rozhodovací pravomoci.

40. Dále je třeba se zabývat okolnostmi, za jakých bylo vytýkané rozhodnutí vydáno, jeho obsahem a východisky, z nichž lze dovodit přístup obžalovaných ke zpracování svěřené agendy a tedy případné hrubé zanedbání povinností, které by mohlo zakládat trestní odpovědnost. Zde opět odvolací soud zdůrazňuje, že není povolán hodnotit správnost vytýkaného rozhodnutí, přičemž i kdyby toto rozhodnutí vykazovalo procesně právní či hmotně právní nedostatky, nikoliv každé pochybení je možno řešit aplikací prostředků trestního práva. Je třeba si uvědomit, že rozhodovací činnost je založena kromě poctivého přístupu ke svěřeným pravomocem především na právním výkladu a na jeho základě vytvořeném právním názoru, o němž nemusí panovat obecná shoda a který v průběhu doby a rozhodovací praxe může doznat a také běžně doznává určitého vývoje, k němuž se rozhodovací praxe a postupně vytvářená judikatura přikloní. V tomto směru je nepochybně velmi významná složitost posuzované problematiky a dosavadní zkušenosti s jejím řešením. Nutno říci, že problematika tzv. Benešových dekretů, která vyvstala po změně společenských poměrů v roce 1989 byla od počátku odbornou veřejností vnímána jako složitá a v průběhu let se postupně vyvíjející. Z tohoto pohledu je potom třeba přistupovat právě i k hodnocení postupu a východisek, které obžalované při vyřizování jim svěřené agendy a vydání vytýkaného rozhodnutí zvolily.
41. Ze spisu Obvodního úřadu Městské části Praha 1, č.j. 4225/1998 je zřejmé, že žádost o pokračování v řízení o vrácení státního občanství ve věci Josefíny Czerninové byla podána již 12.5.1995. Dne 21.9.1995 Obvodní úřad Městské části Praha 1 předkládá kompletní materiál s výsledky provedení šetření Ministerstvu vnitra ČR se žádostí o posouzení případu. Stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 17.8.1998, č.j. VS/2-51/5403/94, na něž se odvolává podaná obžaloba a napadený rozsudek, je Obvodnímu úřadu Městské části Praha 1 doručeno dne 19.8.1998, tedy po třech letech. Vzápětí dne 10.9.1998 vydává Obvodní úřad Městské části Praha 1, odbor matrik rozhodnutí pod sp. zn. 4225/98, jímž žádosti o vydání osvědčení o státním občanství České republiky paní Josefíny Czerninové, rozené Schwarzenbergové, narozené xxx, nevyhovuje. Nutno podotknout, že odůvodnění tohoto rozhodnutí je pouhým přepisem stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 17.8.1998 bez vlastní hodnotící činnosti. Naproti tomu rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6.1.1999 č. j. OVS 2331/98/Se ve svém odůvodnění obsahuje rozbor posuzovaného případu i právních předpisů, z nichž vycházelo, včetně úředních pokynů obsažených v oběžníku Ministerstva vnitra, vydaných k provádění uvedeného ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské. Je tedy zřejmé, že při zpracování tohoto rozhodnutí obžalovaná Mgr. S. vycházela z dobových právních předpisů, které evidentně měla k dispozici, neboť tyto nejsou zmiňovány ani ve stanovisku Ministerstva vnitra ani v rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 1. Přitom pokud je obžalovaným vytýkáno, že ignorovaly pravomocné rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 6.3.1998, sp. zn. VV-288/98/SV/124, které nevyhovělo žádosti Rudolfa Czernina, narozeného xxx, o vydání osvědčení o státním občanství české republiky jeho otci Eugenu Czerninovi, narozenému xxx, a shora citované stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 17.8.1998, obžalované se hájily tím, že rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci jim nebylo známo a stanovisko Ministerstva vnitra pro ně nebylo závazné. Nutno říci, že uvedené rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci není součástí správního spisu Obvodního úřadu Městské části Praha 1 a nutno rovněž přisvědčit obhajobě, že není zmíněno ani v uvedeném stanovisku Ministerstva

vnitřní ČR ze dne 17.8.1998, ačkoliv Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím ze dne 17.6.1998 č.j. VS-51/5403/94, toto rozhodnutí potvrdilo a zamítlo odvolání žadatele Rudolfa Czernina. Nelze přehlédnout, že jak pod tímto rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 17.6.1998, tak pod stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 17.8.1998 je podepsána JUDr. Kateřina G., vedoucí oddělení státního občanství a matrik. Obžalovaným je tedy vytýkáno, že ignorovaly rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci, aniž by bylo prokázáno, že o něm věděly, zatímco Ministerstvo vnitra ve svém stanovisku k žádosti Rudolfa Czernina o pokračování v řízení o vrácení státního občanství jeho matce Josefině Czerninové tuto skutečnost nezmiňuje, ačkoliv u Josefiny Czerninové se jednalo o právo odvozené od osobního stavu jejího manžela Eugena Czernina a rozhodnutí Okresního soudu v Jindřichově Hradci tak z tohoto pohledu bylo nepochybně velmi významné. Celé toto řízení je přitom třeba posuzovat z pohledu v té době běžného vybavení a propojení jednotlivých úřadů, které bylo velmi omezené. Přitom pokud Ministerstvo vnitra k posouzení konkrétní otázky vydávalo stanovisko, jevílo by se logickým, kdyby na toto rozhodnutí, které samo ve stejném odboru vydalo, upozornilo.

42. Pokud jde o otázku výkladu procesně právních a hmotně právních předpisů, z nichž obžalované při vydání vytýkaného rozhodnutí vycházely, je třeba si položit otázku, zda jejich postup byl hrubě excesivní či vykazoval znaky svévole, z čehož by bylo možno usuzovat na naplnění subjektivní stránky žalovaného trestného činu, byť ve formě nevědomé nedbalosti. Nutno říci, že ani touto otázkou se nalézací soud vůbec nezabýval.
43. Právním předpisem upravujícím správní řízení v předmětném období byl zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Dále jak obvodní úřad Městské části Praha 1, tak Magistrát hlavního města Prahy ve svém rozhodnutí o žádosti Rudolfa Czernina o pokračování v řízení o vrácení státního občanství Josefině Czerninové podle § 3 a 4 dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. vycházely ze zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí státního občanství České republiky, dle jehož § 20 odst. 2 osvědčení o státním občanství České republiky vydává úřad příslušný podle místa trvalého pobytu osoby, o jejíž státní občanství se jedná. Pokud osoba trvalý pobyt na území České republiky nikdy neměla, vydává osvědčení o státním občanství České republiky Úřad Městské části Praha 1. Podle § 24 odst. 1 tohoto zákona ve sporných případech provádí zjišťování státního občanství České republiky úřad příslušný podle pobytu, popřípadě posledního trvalého pobytu osoby, o jejíž státní občanství se jedná. Pokud osoba trvalý pobyt na území České republiky nikdy neměla, provádí zjišťování Úřad Městské části Praha 1. Oba správní orgány přitom postupovaly právě podle § 24 zák.č. 40/1993 Sb., tedy podle ustanovení ke zjišťování státního občanství.
44. Podle § 58 odst. 1 správního řádu účinného v rozhodné době odvolacím orgánem je správní orgán nejbližší vyššího stupně nadřízený správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí vydal.
45. Podle § 59 zák. č. 71/1967 Sb., správního řádu
 - 1) Odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní.
 - 2) Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

3) Odvolací orgán rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí, pokud je to vhodnější zejména z důvodů rychlosti nebo hospodárnosti; správní orgán je právním názorem odvolacího orgánu vázán.

4) Proti rozhodnutí o odvolání se nelze dále odvolat.

46. Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá závěr, že odvolacím orgánem proti rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 1 byl Magistrát hlavního města Prahy jako nadřízený správní orgán nejbližší vyššího stupně, přičemž v popisu pracovní činnosti obžalované Mgr. Markéty S., nyní S., bylo výslovně uvedeno komplexní zajištění výkonu státní správy v přenesené působnosti na úseku matrik a státního občanství, ve vztahu k rozhodnutím o státním občanství přímo zpracování rozhodnutí o odvolání a mimořádných opravných prostředcích ve správním řízení ve věcech státního občanství ČR. Podle § 59 odst. 2 správního řádu byl odvolací orgán nadán mimo jiné pravomocí napadené rozhodnutí změnit. Vydaly-li obžalované jako zaměstnankyně Magistrátu hlavního města Prahy rozhodnutí ze dne 6.1.1999 č.j. OVS 2331/98/SE, kterým zrušily napadené rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10.9.1998, č.j. 4225/98 a samy znovu rozhodly, nepostupovaly v rozporu s platnými právními předpisy a jim svěřenými pravomocemi, jak je jim vytýkáno. Ze zákona č. 71/1967 Sb. , správního řádu ani ze zákona č. 40/1993 Sb. o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky nevyplývá, že by v tomto druhu řízení byla pravomoc nadřízeného správního orgánu omezena v tom smyslu, že by Magistrát hlavního města Prahy byl oprávněn napadené rozhodnutí toliko zrušit a vrátit k rozhodnutí orgánu prvního stupně se závaznými pokyny, jak je vytýkáno podanou obžalobou ale i napadeným rozsudkem ve skutkových zjištěních, aniž by toto tvrzení bylo jakkoliv vyargumentováno s odkazem na příslušné právní předpisy.

47. Pokud jde o účinky vydaného rozhodnutí, je třeba vycházet z toho, že se nejednalo o rozhodnutí konstitutivní, tedy zakládající určitá práva, ale o rozhodnutí deklaratorní, upravující právní sféru žadatele s účinky ex tunc, tedy zjišťování určitého právního stavu již existujícího, a to na základě žádosti podané podle příslušných ustanovení dekretu prezidenta republika č. 33/1945 Sb. K tomu je možno odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 25.9.1997, sp.zn. IV.ÚS 114/96, vydaného dokonce ve věci žádosti Rudolfa Czernina o pokračování v řízení o zachování československého státního občanství, podaného jeho otcem Eugenem Czerninem ve smyslu ustanovení § 2 dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. Že se jednalo o otázku nikoli jednoduchou, je možné dovodit i ze skutečnosti, že i v této věci se jednalo o správní řízení zdlouhavé, v němž byla vydána řada rozhodnutí a definitivně bylo ukončeno až rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2007, sp. zn. 3 As 8/2006, kterým byla definitivně zamítnuta kasační stížnost Karla Eugena Czernina, právního nástupce Rudolfa Czernina, syna Eugena Czernina, o jehož státní občanství se jednalo, který v mezidobí zemřel dne xxx. V tomto řízení nejprve Okresní úřad v Jindřichově Hradci nevyhověl žádosti o vydání osvědčení o státním občanství České republiky panu Eugenu Czerninovi podle § 20 a 24 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky svým rozhodnutím ze dne 6.3.1998, na něž obžaloba a napadený rozsudek odkazují. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítlo Ministerstvo vnitra ČR svým rozhodnutím ze dne 17.6.1998, č.j. VS/2-51/5403/94. Na základě správní žaloby Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 19.10.2000, sp. zn. 7A 51/98 napadené rozhodnutí ministerstva zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Až dne 31.5.2002 ministerstvo

žádost zamítlo v řízení dle ustanovení § 2 dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. a podaný rozklad ministr vnitra dne 28.1.2003 zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Na základě správní žaloby Městský soud v Praze dne 5.5.2004 rozhodnutí ministra vnitra zrušil a věc mu vrátil k novému rozhodnutí. Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 17.2.2005 č.j. VS-335/RK/3-2004 podaný rozklad opět zamítl a napadené usnesení ministerstva potvrdil. Žalobu proti citovanému rozhodnutí ministra vnitra zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11.11.2005, sp. zn. 11Ca 82/2005, proti němuž byla podána kasační stížnost, která byla zamítnuta již shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2007, sp. zn. 3As 8/2006.

48. Jde-li o hmotně právní úpravu, žádost Eugena Czernina o zachování československého státního občanství a na ni navazující žádost Josefiny Czerninové o vrácení československého státního občanství byly činěny a posuzovány dle ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské. Podle § 1 odst. 1 tohoto dekretu českoslovenští státní občané národnosti německé nebo maďarské, kteří podle předpisu cizí okupační moci nabyli státní příslušnosti německé nebo maďarské, pozbyli dnem nabytí takové státní příslušnosti československé státní občanství.
49. Podle § 2 odst. 1 dekretu osobám, spadajícím pod ustanovení § 1, které prokáží, že zůstaly věrné československé republice, nikdy se neprovinily proti národům českému a slovenskému a buď se činně zúčastnily boje za její osvobození, nebo trpěly pod nacistickým nebo fašistickým terorem, zachovává se československé státní občanství.
50. Podle § 2 odst. 2 dekretu žádost o zjištění, že se československé státní občanství zachovává, lze podat do šesti měsíců od počátku účinnosti tohoto dekretu u místně příslušného Okresního národního výboru nebo bydlí-li žadatel v cizině, u zastupitelského úřadu. Rozhoduje o ní ministerstvo vnitra na návrh zemského národního výboru, na Slovensku slovenské národní rady. Tyto osoby jest až do vyřízení žádosti považovati za československé státní občany, vydal-li jim okresní národní výbor nebo zastupitelský úřad osvědčení o okolnostech uvedených v předchozím odstavci.
51. Podle § 3 dekretu osoby, které pozbyly československého státního občanství podle § 1, mohou do šesti měsíců ode dne , který bude určen vyhláškou ministra vnitra, otištěnou ve sbírce zákonů a nařízení, žádati u místně příslušného okresního národního výboru nebo zastupitelského úřadu o jeho vrácení. O takovéto žádosti rozhodne podle volné úvahy ministerstvo vnitra na návrh zemského národního výboru, na Slovensku slovenské národní rady; nesmí však vyhověti, jestliže žadatel porušil povinnosti československého státního občana. Pokud vládním nařízením nebude stanoveno jinak, platí i pro tyto případy všeobecné předpisy o nabývání československého státního občanství.
52. Podle § 4 odst. 1 pro účely tohoto dekretu se posuzují provdané ženy a nezletilé děti samostatně. Podle § 2 tohoto ustanovení žádosti podle § 3, které podají manželky a nezletilé děti československých státních občanů, jest posuzovati blahovolně. Až do rozhodnutí o nich jest žadatele považovati za československé státní občany.

53. Při porovnání správních spisů Obvodního úřadu Městské části Praha 1, č.j. 4225/1998 a Magistrátu hlavního města Prahy v podobě, jak byl na vyžádání zaslán Ministerstvu vnitra, byť obhajoba namítá, že tento spis není úplný, je zřejmé, že v rámci odvolacího řízení byl spis doplněn zejména o dokumenty týkající se žádosti o zachování státního občanství ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., podané Eugenem Czerninem, manželem Josefíny Czerninové, tedy o listiny při odvozeném postavení žadatelky jako manželky československého státního občana nepochybně zásadní, které ve spisu Obvodního úřadu Městské části Praha 1 obsaženy nejsou. V původním spisu je tak obsažena žádost Josefíny Czerninové za vrácení československého státního občanství ve smyslu ustanovení § 3 a 4 Ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/45 Sb., podaná na Magistrát hlavního města Prahy dne 9.2.1946 a k ní připojené žádosti o provedené šetření k zachování československého státního občanství podle § 2 Ústavního dekretu datované dnem 30.10.1946 a 14.1.1947. Dále je připojena listina z okresního archivu v Jindřichově Hradci k osobě Josefíny Czerninové, v níž je uvedeno, že byla národnosti německé při sčítání lidu k 1.12.1930. Kromě toho byla připojena toliko konskripční karta jejího manžela Eugena Czernina, na níž je Josefína Czerninová zapsána jako jeho manželka, a k vyřízení jí podané žádosti je k dispozici toliko obálka se záznamem s uvedením data 22.10.1947, že „žádost dlužno považovat za bezpředmětnou. Dobrovolně odsunuta do Rakouska“. Kromě toho je připojen dotazník ke zjištění příslušnosti k německému národu ze dne 6.2.1942 s poznámkou, že průkaz státní příslušnosti byl udělen dne 12.3.1942.
54. Spis magistrátu hlavního města Prahy je kromě uvedených písemností doplněn o žádost Eugena Czernina za zachování státního občanství ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 dekretu prezidenta republiky ze dne 2.srpna 1945 č. 33 Sb. datovanou dne 13.11.1945 včetně dokumentů vyjadřujících se k chování a postoji Evžena Czernina v době okupace, a rovněž jeho žádost o vydání osvědčení podle § 2 odst. 2 dekretu prezidenta republiky o prozatímním zachování státního občanství republiky československé a o to, aby až do vyřízení jeho žádosti o zjištění, že se mu zachovává československé státní občanství, byl pokládán za československého státního občana. Tato žádost je opatřena podacím razítkem Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci ze dne 15.11.1945 a datována rovněž dnem 13.11.1945, jako žádost o zachování československého státního občanství samotná. V evidenční knize podaných žádostí je u osoby Evžen Czernin uvedeno datum podání žádosti 15.11.1945 a je připojena poznámka „vydáno žadateli 17.11.1945 osvědčení dle § 2 odst. 2 dekretu“. Mimo jiné je k osobě Evžena Czernina připojen výsledek šetření ze státního ústředního archivu v Praze ze dne 8.8.1995, dle něhož ve sčítacím archu sčítání lidu na území bývalé tzv. sudetské župy ze dne 17.5.1939 má Eugen Graf Czernin, narozen xxx, zapsanu mateřskou řeč německou, národnost německou, státní příslušnost: Deutsches Reich. V kartotéce žádostí protektorátních občanů o udělení říšskoněmeckého státního občanství byla nalezena karta na jméno Graf Eugen Czernin, narozen xxx, přičemž dotazník jmenovaný vyplnil dne 6.2.1942 a průkaz německé státní příslušnosti mu byl vystaven dne 12.3.1942. Přitom pokud jde o nabývání německého státního občanství po vyhlášení protektorátu Čechy a Morava, nelze pominout Výnos vůdce a říšského kancléře ze dne 16.3.1939 č. 75/1939 Sb., podle jehož článku 2 odst. 1 obyvatelé protektorátu, kteří jsou příslušníky německého národa, stávající se německými státními příslušníky a podle předpisů zákona o říšských občanech z 15.9.1935 říšskými občany.

55. Z uvedeného je zřejmé, že spis Magistrátu hlavního města Prahy, byť je namítáno obhajobou, že není úplný, byl oproti spisu Obvodního úřadu Městské části Praha 1 významně doplněn a aniž by se odvolací soud zabýval správností rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6.1.1999 čj. OVS 2331/98/Se, které je obžalovaným vytýkáno, což odvolacímu soudu s odkazem na ustanovení § 9 odst. 1, 2 tr. řádu nepřísluší, rozhodně nelze dospět k závěru, že by obžalované při své činnosti postupovaly nedbale bez řádného zjišťování skutkového stavu, jak je jim kladeno za vinu. Jejich postup nelze označit za jakkoliv excesivní či svévolný, když jimi provedené hodnocení zajištěných dokumentů při aplikaci rozhodné právní úpravy, tedy především Ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. má svoji logiku a takovýto výklad, který je projevem právního názoru, rozhodně nelze označit za vyloučený. Nadto, i kdyby závěry učiněné obžalovanými ve vytýkaném rozhodnutí byly nesprávné, sama tato okolnost nemůže zakládat jejich trestní odpovědnost za přijatý postup a rozhodnutí, které se nijak nevymykají jejich tehdejší běžné činnosti. Na uvedený dokument je dnešní optikou pohlíženo jako na zásadně významnější pro následně uplatněná majetková práva právními nástupci Josefíny Czerninové, v řízení o nichž byl jedním z podkladů. Pokud je obžalovaným přičítáno k tíži, že jim mělo být známo, za jakým účelem je osvědčení o státním občanství Josefíny Czerninové požadováno, lze jistě připustit, že důvod uplatnění restitučních nároků se nabízel, nicméně odvolací soud je toho názoru, že nebylo povinností obžalovaných zkoumat, za jakým účelem je toto rozhodnutí žadatelem požadováno, ale z pohledu nestranného rozhodování by se takový přístup jevil dokonce nepřijatelným až nepřipustným. Pro obžalované jako úřednice působící na úseku matrik a státního občanství mohly být pro jejich rozhodnutí podstatné toliko okolnosti pro posouzení osobního stavu v rozhodné době, nikoli důvody, pro které toto posouzení bylo požadováno.
56. Lze se tak stěžít ztotožnit s podanou obžalobou a z ní vycházejícím napadeným rozsudkem, z nichž lze de facto dovodit, aniž by tato rozhodnutí učinila uspokojivý argumentační rozbor jimi vytýkaného postupu obžalovaným, že by de facto jakýkoli právní názor, který by se posléze ukázal nesprávným, zakládal trestní odpovědnost osoby, která jej v určité podobě učinila, a to bez ohledu na východiska, která ji k němu vedla, a rovněž bez ohledu na její další činnost v rámci výkonu jejích pravomocí, ať už co se týká jejího rozsahu či kvality. S takovýmto závěrem se však lze stěžít ztotožnit, neboť nelze po nikom, byť vybaveném rozhodovací pravomocí, požadovat absolutní neomylnost, pokud mu není při případně chybném rozhodnutí prokázán záměr či neakceptovatelný nedbalý, excesivní, svévolný přístup.
57. Dalším důvodem proti akceptaci podané obžaloby a tedy i napadeného rozsudku je účel trestního řízení. Teoretickými východisky a argumentací k této otázce se Městský soud v Praze zabýval již ve svém rozhodnutí ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 67To 79/2017, kterým bylo zrušeno usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31. 1. 2017, sp. zn. 3T 40/2015, jímž byla posuzovaná věc podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. řádu vrácena státnímu zástupci k došetření, a to za současného uložení povinnosti, aby obvodní soud o věci znovu jednal a rozhodl. V citovaném usnesení Městského soudu v Praze se otázce účelu trestního řízení věnoval městský soud na str. 13 až 15 (č. l. 676 – 678 spisu) a na tento rozbor pro stručnost plně odkazuje. Městský soud v Praze je si sice vědom rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 3Tdo 39/2018, v němž Nejvyšší soud s přípuštěním ojedinělosti projednávané věci z hlediska časového konstatuje, že časový odstup od jednání obžalovaných k zahájení jejich trestního stíhání nesnižuje společenskou škodlivost tohoto jednání, a to ani tehdy, pokud se jedná o trestný čin s trestní

sazbou trestu odnětí svobody až na 3 léta. Aniž by Městský soud v Praze s tímto závěrem Nejvyššího soudu polemizoval, nelze přehlédnout, že trestní stíhání zjevně nebylo zahájeno za účelem odhalení pachatele trestného činu a jeho spravedlivého potrestání, ale zrušení vytykaného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6. 1. 1999, k čemuž poukázal na chronologii ve věci prováděného šetření, následného vyjádření Ministerstva vnitra ČR, odboru všeobecné správy, oddělení státního občanství a matrik ze dne 4. 4. 2013, čj. MV-27401-4/VS-2013 (na č. l. 565 až 567 spisu), dle něhož „v době vydání dotčeného rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy, které nabylo právní moci dne 26. 1. 1999, platil zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který umožňoval řízení před správním orgánem, které bylo ukončeno rozhodnutím, které je v právní moci, obnovit (§ 62 a následujících). K tomuto postupu však byla stanovena objektivní nepřekročitelná lhůta 3 let, v níž Ministerstvo vnitra, ačkoliv mu byl podán podnět k přezkoumání rozhodnutí jak Obvodním úřadem Městské části Praha 1, tak Okresním úřadem v Jindřichově Hradci, nekonalo a správní lhůtu nechalo marně uplynout. Ve svém vyjádření ze dne 4. 4. 2013 potom uvedlo, že v posuzované době by bylo možné uvažovat o obnově řízení v posuzované věci pouze v případě existence pravomocného rozsudku o spáchání trestného činu. Záznam o zahájení úkonů trestního řízení navazuje na toto vyjádření dne 9. 5. 2013 a trestní stíhání obžalovaných bylo zahájeno v červnu 2014.

58. V této souvislosti je třeba znovu připomenout, že Ministerstvo vnitra v této věci vedlo přezkumné řízení pod čj. VS-379/51/2-1997, jak vyplývá z přílohového spisu Ministerstva vnitra, a dokonce bylo připraveno rozhodnutí Ministerstva vnitra s datem 14. 4. 1999 čj. VS/2-51/379/97, kterým bylo rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 6. 1. 1999 čj. OVS 2331/98/Se podle § 65 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení zrušeno. Toto rozhodnutí však evidentně nebylo vypraveno a spis Ministerstva vnitra neobsahuje záznam o ukončení přezkumného řízení, pouze ve spisu Obvodního úřadu Městské části Praha 1 je založeno vyjádření Ministerstva vnitra k podnětu k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení ze dne 8. 9. 2000 čj. VS/2-51/379/97, v němž se konstatuje, že Ministerstvo vnitra zastává stanovisko, že Magistrát hl. města Prahy jako odvolací orgán se při svém rozhodování dopustil závažných pochybení při aplikaci a výkladu jednotlivých ustanovení dekretu č. 33/1945 Sb., porušil příslušná ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení a zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství ČR. Za těchto skutečností by mělo být rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy zrušeno a vráceno k novému projednání, čemuž však brání ustanovení § 67 odst. 1 správního řádu, neboť se jedná o rozhodnutí ve věci osobního stavu, které nelze mimo odvolací řízení zrušit ani změnit.

59. V souvislosti s vyjádřením Ministerstva vnitra ze dne 4. 4. 2013, čj. MV-27401-4/VS-2013 (na č. l. 565 až 567), dle něhož může dojít ke zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 6.1.1999 pouze za situace, kdy bude k dispozici pravomocný rozsudek o spáchání trestného činu, je pozoruhodné rozhodnutí Krajského soudu v Brně, vydané ve správním řízení dne 12.1.2017 pod sp. zn. 30A 65/2013, zabývající se obdobnou otázkou jako v posuzované věci. Podle tohoto rozsudku je třeba na potvrzení o státním občanství a na osvědčení o státním občanství podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství ČR hledět jako na obdobné správní akty, které mají povahu osvědčení podle části čtvrté správního řádu a lze je zrušit postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu.

60. Podle § 156 odst. 1, 2 zákona č. 500/2004 Sb. vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.
61. Podle citovaného rozsudku krajského soudu postup či „řízení“ o zrušení potvrzení o státním občanství podle § 156 odst. 2 správního řádu z povahy věci navazuje na předchozí zjišťování státního občanství ve smyslu § 24 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství ČR, a je nutno v jeho rámci zohlednit, zda dodatečně získané podklady, které existovaly již v době zjišťování státního občanství, jsou právně významné ve věci samé a mohou být důvodem pro zrušení již jednou vydaného potvrzení o českém, resp. československém státním občanství. Z uvedeného rozsudku je tedy zřejmé, že postup podle § 156 odst. 2 aktuálně účinného správního řádu ve věci osvědčení o státním občanství je možný, přičemž tento rozsudek byl vydán ve věci obdobné věci projednávané. Jednalo se o potvrzení vydané Okresním úřadem Brno – venkov dne 19. 3. 1999, podle kterého paní M. D., zemřelá xxx, byla ke dni úmrtí československou státní občankou. Toto rozhodnutí přitom bylo žádáno synem paní M. D. za účelem uplatnění restitučních nároků. Toto rozhodnutí bylo zrušeno Krajským úřadem Jihomoravského kraje ze dne 17. 12. 2012 s odkazem právě na ustanovení § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítlo a potvrdilo usnesení správního orgánu I. stupně Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím ze dne 19. 4. 2013, čj. VS-512/833/2-1995 s tím, že účelem řízení podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu není vydání správního aktu a nejde v něm o věcnou správnost rozhodnutí, zda M. D. byla či nebyla k datu jejího úmrtí československou státní občankou, ale posuzuje se, zda dotčené potvrzení o státním občanství jmenované bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.
62. Je velmi pozoruhodné, že Ministerstvo vnitra dne 4. 4. 2013 vydává v posuzované věci vyjádření, že rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 6. 1. 1999, jímž bylo potvrzeno československé státní občanství Josefiny Czerninové v době její smrti, vydané podle § 24 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství ČR, může být zvráceno toliko konstatováním, resp. pravomocným rozsudkem o spáchání trestného činu, aby v obdobné věci o pouhé dva týdny později připustilo ve svém rozhodnutí ze dne 19. 4. 2013, čj. VS-512/833/2-1995, že při nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci v rozporu s ustanovením § 3 odst. 4 zákona č. 67/1971 Sb., správního řádu, lze postupovat podle § 156 odst. 2 aktuálně platného a účinného správního řádu a takové rozhodnutí zrušit, ačkoli v projednávané věci a věci naprosto srovnatelné jsou obžalované pro nedostatečně zjištěný skutkový stav povolány k trestní odpovědnosti. Takto rozdílný přístup téhož orgánu státní správy v rozmezí dvou týdnů se jeví minimálně paradoxním. V každém případě Krajský soud v Brně v citovaném rozsudku ze dne 12. 1. 2017, sp. zn. 30A 65/2013 postup podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v otázce státního občanství připouští, toliko zdůrazňuje nutnost vypořádání se jak s hmotněprávními předpoklady správnosti či nesprávnosti vydaného osvědčení či potvrzení o státním občanství, tak s otázkou přiměřenosti uvedeného postupu, ochrany dobré víry v nabytá práva, jakož i dalších relevantních okolností, jakými je doba, která od vydání původního potvrzení uplynula, či původ rozporu s právními předpisy apod.

63. Za této situace, kdy odvolací soud dospěl k jinému právnímu hodnocení projednávané věci, avšak za shodných skutkových zjištění, kdy není sporu o tom, že obžalované v rámci svého pracovního zařazení a stanovené náplně pracovní činnosti vypracovali, resp. vydali vytýkané rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 6. 1. 1999 čj. OVS 2331/98/Se, kdy se přesvědčil, že dokazování bylo v rámci hlavního líčení provedeno řádně a úplně v rozsahu důkazů obsažených v trestním spisu, kdy se de facto ztotožnil s odvolacími námitkami v otázce právního posouzení, dospěl k závěru, že uvedené vady řízení může napravit, a to i za situace, kdy napadený rozsudek v analytické a hodnotící části vykazuje určité rezervy a nedostatky, a proto využil své pravomoci a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. 3T 40/2015 v celém rozsahu zrušil a sám ve věci rozhodl a obžalované podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby zprostil, když dospěl k závěru, že žalovaný skutek není trestným činem, k čemuž shora provedl velmi podrobný rozbor jak provedených důkazů, tak jejich právního hodnocení, a to i v návaznosti na platnou právní úpravu, z níž vytýkané rozhodnutí vycházelo jak po hmotně právní tak po procesně právní stránce. Tímto svým rozhodnutím tak zcela vyhověl odvoláním obou obžalovaných, tedy PhDr. Ivany O. i Mgr. Markéty S..
64. V návaznosti na zprošťující výrok Městský soud v Praze podle § 229 odst. 3 tr. řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních poškozené, kteří řádně a včas uplatnili nárok na náhradu škody, a to Lesy České republiky, s. p., Vojenské lesy a statky ČR, s. p., Českou republiku – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Karlovarský kraj, obec Štěpánovice a obec Velichov. Tento způsob rozhodnutí je při vydání zprošťujícího rozsudku postupem obligatorním. V této souvislosti je nutno obvodnímu soudu vytknout, že především naprosto nedostatečně označil poškozené, které v napadeném rozsudku podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázal s jejich nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, kdy uvedl ve většině případů neúplné či nepřesné označení poškozených, bez jakékoliv další specifikace, zabraňující jejich případné záměně. Současně na řízení ve věcech občanskoprávních odkázal i poškozené Národní památkový ústav a Státní pozemkový fond, jejichž zástupkyně se při hlavním líčení 23.10.2018 výslovně vyjádřili, že se s nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení nepřipojují.
65. S ohledem na výsledek odvolacího řízení byla odvolání poškozených Lesů České republiky, s. p. a České republiky – úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových shledána jako zcela neopodstatněná, a proto byla podle § 256 tr. řádu zamítnuta. Nutno však říci, že i v případě, kdy by nebylo vyhověno odvolání obou obžalovaných, nebylo by možno přisvědčit námitkám poškozených ohledně opodstatněnosti nároku na náhradu škody vůči obžalovaným, a to za situace, kdy byly obžalované povolány k odpovědnosti za nedbalostní trestný čin pro jednání, jehož se dopustily v rámci plnění povinností či činnosti právnické osoby, v důsledku čehož by z jejich jednání plynula odpovědnost právě této právnické osobě a obě obžalované by byly povolány k odpovědnosti za škodu podle pracovněprávních předpisů. K opačnému postupu by mohlo dojít opět pouze za situace, kdy by bylo jednání obžalovaných považováno za natolik excesivní, že by bylo namístě požadovat náhradu škody přímo po nich.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr. řádu nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 19. září 2019

JUDr. Eva Brázdilová, v.r.
předsedkyně senátu